

MỘT NGƯỜI TỪ

...ở đây lần nữa, trong Danh của Chúa Jêsus, và nghe nói về những công việc lớn lao và đầy quyền năng mà Ngài đã làm, trước đây. Và giờ này chúng con đứng với sự sẵn sàng, giơ đức tin chúng con lên và xin xức dầu cho chúng con, tin rằng những gì đã được cầu xin tối nay sẽ được nhậm lời. Ngài biết mỗi một người trong họ, hết thấy những gì họ kêu xin. Và chúng con cầu thay cho họ, Chúa ôi, đặc biệt là, những người mà rất gần sự chết. Xin mang đến sự bình an cho linh hồn họ nếu nó chưa có ở đó rồi. Xin mang lại sự chữa lành cho thân thể họ. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

² Xin ban ơn cho việc chúng con đến với nhau. Chúng con—chúng con cầu xin, Chúa ôi, về buổi nhóm cầu nguyện tối thứ Tư này, để, khi chúng con nhóm lại, biết rằng nơi nào có hai hay nhiều người hơn nhóm nhau lại, Ngài sẽ ở với chúng con. Và chúng con cầu xin Ngài, Chúa ôi, ban cho chúng con Lời Ngài tối nay. Xin phán với chúng con, Chúa ôi, và làm ấm lòng chúng con, một cách lạ lùng, hầu cho chúng con biết cách để kỷ luật chính mình vì thì giờ trọng đại đặt phía trước, khi chúng con tin rằng chúng con đang đến gần việc Tái lâm của Chúa.

³ Chúng con cảm ơn Ngài vì dân sự bây giờ bắt đầu tìm thấy đức tin thân thiết đối với họ, và biết đức tin có ý nghĩa gì. Và biết, thậm chí cảm ơn Ngài vì những buổi nhóm sắp đến, tin rằng Chúa sẽ làm điều gì đó. Chúa ôi, chúng con đang chờ đợi với sự canh phòng, giống như thời xưa, tin rằng thì giờ đã gần khi Ngài sẽ nhắc những cửa sổ Thiên đàng lên và tuôn đổ ra những lời hứa mà Đức Chúa Trời đã hứa trong ngày sau rốt này.

⁴ Giờ này chúng con cầu xin Ngài, Chúa ôi, xin ở—ở với hết thấy chúng con, khắp đất nước, khi chúng con nghe rất nhiều nơi ngày hôm nay, ở khắp nơi, có nhu cầu. Xin nhậm lời cầu xin họ, Chúa ôi. Và chúng con cầu nguyện để thấy bàn tay vĩ đại của Đức Chúa Trời vận hành khắp thế gian giữa những người đang trông đợi việc lớn này.

5 Xin tha thứ cho tội lỗi chúng con. Uốn nắn chúng con, Chúa ôi, bằng Thánh Linh Ngài và Lời Ngài, hầu cho chúng con có thể kỷ luật chính mình, làm những tội tở vâng lời, những tội tở vâng theo ý chỉ của Chúa Trời. Xin cho chúng con nhớ, và cố gắng suy nghĩ trong lòng, những gì các Cơ-đốc nhân ban đầu đã làm. Loại người gì chúng con sẽ gặp nếu chúng con gặp những người mà đã được tiếp xúc cách cá nhân với Ngài. Gương mặt họ phải sáng ngời lên với đức tin và sự vui mừng biết bao. Đời sống họ phải thật là Lời hằng sống của Đức Chúa Trời, đúng là “những thư tín được viết ra cho mọi người đọc,” khi họ bước vào và ở giữa dân sự. Chúa ôi, xin ban cho điều đó một lần nữa.

6 Xin cho đời sống chúng con qui phục Chúa, đến nỗi Chính Thánh Linh sẽ sống qua chúng con, và phán qua chúng con, Chúa ôi. Xin cho chúng con nhớ, trong tâm trí mình, khi chúng con bước trên đường phố và va chạm với thế gian, chúng con được cho là không giống như những người ấy. Và khi chúng con bước qua một bên và nhường chỗ cho họ, Chúa ôi, trong vị trí thích hợp của họ ở trên đất này. Chúng con sẽ ngồi ở phía sau, biết rằng chúng con là những đại biểu từ thế giới khác. Chúng con có một Vương quốc sẽ đến trong năm quyền, Chúa ôi. Và Vua lớn của chúng con chẳng bao lâu sẽ đến và cai quản hết thảy các vương quốc trong lãnh thổ của Ngài. Và Ngài sẽ cai trị và thống trị; với Ngài ở trên trái đất này, nhiều ngàn năm, và được ở cùng Ngài mãi mãi.

7 Với điều này trong tâm trí, Chúa ôi, giờ này chúng con trông đợi sự đáp lời cầu nguyện của chúng con. Chúng con trông đợi sự xưng tội của chúng con. Nếu chúng con đã làm điều gì, nói điều gì, hay nghĩ gì, mà trái ngược với ý chỉ lớn của Ngài, xin để Huyết của Chúa Jêsus Christ thanh tẩy chúng con.

8 Xin dẫn dắt chúng con, Chúa ôi, như một chị đã nói tối nay, về chị và chồng chị trên đường tới Chicago. Xin đưa dẫn họ, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, tới nơi mà Ngài có thể sử dụng họ, hầu cho họ có thể chiếu ra sự sáng cho những người khác đang dò dẫm trong bóng tối, mà không biết Chúa Jêsus của chúng con. Bây giờ con giao phó buổi nhóm này cho Chúa, và lắng nghe Lời

Ngài chỉnh sửa, hầu cho chúng con có thể biết cách chuẩn bị cho thì giờ trọng đại này, chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

[Băng trống. Anh Neville giải thích—Bt.]

Xin Chúa ban phước cho anh. Cảm ơn, anh.

⁹ Tôi hơi bất ngờ một chút về việc này. Tôi, đang ở nhà tại đây, tôi cảm thấy thích nếu tôi thật sự không phải đi đâu, khẩn cấp, tôi cảm thấy rất tệ, nếu ngồi ở nhà mà không đến với buổi nhóm cầu nguyện. Và tôi hầu như chỉ ghé vào, thỉnh linh, với chính tôi, thậm chí với gia đình tôi. Tôi chỉ tạt vào, rồi đi ngay. Và vì thế tôi nói, “Anh sẽ đi xuống với buổi nhóm cầu nguyện.” Và nàng thậm chí không có thì giờ để sửa soạn đi, vì vậy nàng không biết tôi sẽ đến.

¹⁰ Cho nên tôi rất sung sướng nghe lời làm chứng của người chị ở đó, người anh em, về Ánh sáng đó ở Nam Carolina hay Bắc Carolina, nơi nào đó. Greenville, phải không? [Một chị nói, “Không. Southern Pines.”—Bt.] Southern Pines. Vâng.

¹¹ Anh Lee Vayle vừa mới ở đây hôm nay. Tôi đã làm phép báp-têm cho anh ấy, ngày hôm nay, trong lễ làm phép báp-têm ở đây ngày hôm nay. Anh Lee Vayle anh em biết, và những mục sư truyền đạo ở đó, Anh Parker Thomas. Đã có một...

¹² Tôi nhớ về—về thời gian, một chị bị phủ bóng. Đó là một sự chứng nhận lớn, chị ơi, với những gì...Chúa Thánh Linh đôi khi muốn để chúng ta cứ tiến lên và thử nghiệm đức tin của chúng ta, để thấy điều gì, và thử nghiệm đức tin của những người khác. Khi anh chị em đang nhìn thẳng vào điều gì đó, và thấy điều gì đó, rồi nói điều đó; những người khác nhìn mà không thấy nó, họ nói nó không có ở đó. Hiểu không? Nhưng nó ở đó đấy.

¹³ Vậy thì, không người nào có thể thấy Ánh sáng đó ở trên Phao-lô, nhưng Nó có ở đó. Không ai thấy chim bồ câu giáng xuống từ Trời, trong Ánh sáng ấy, trong một hình thể, và ở trên Chúa Jêsus, ngoài chính Giăng. Nhưng Nó có ở đó. Hiểu không?

¹⁴ Và vì vậy, rồi, sau đó khi tôi đang nói với dân sự về Ánh sáng này giống như một Trụ Lửa, không người nào muốn tin điều đó.

Nhưng bây giờ con mắt cơ học của máy ảnh đã nhận dạng Điều đó, cách Nó đến như thế nào.

Và tà linh thì tối tăm.

¹⁵ Thật giống như đời sống chúng ta, chúng ta là những cái bóng. Và chúng ta là...Nếu chúng ta là một ánh sáng, nơi mà nếu đời sống chúng ta phù hợp với Ánh sáng của ban ngày, thì chúng ta bước đi trong Sự sáng.

¹⁶ Nó giống như anh chị em nhìn ra và nói, “Tôi thấy mặt trời,” vào ban ngày. Anh—anh chị em thấy cái bóng của mặt trời. Nó là sự phản ánh của mặt trời. Nó không phải mặt trời, tự nó, nhưng nó chứng minh rằng có một mặt trời. Nó chứng minh có một mặt trời.

¹⁷ Và bây giờ khi tôi thấy, giống như anh chị em đang ngồi ở ngoài đó, dùng quạt, nói chuyện, điều đó có nghĩa là anh chị em đang sống, nhưng đó chỉ là cái bóng của sự sống.

¹⁸ Bởi vì, bất cứ cái gì phải có sự tối tăm ở trong nó, để làm thành cái bóng. Hiểu không? Bởi vì, một cái bóng phải sở hữu rất nhiều sự tối tăm và rất nhiều ánh sáng, để làm nên một cái bóng. Và nó không thể là tối với nhau, và nó không thể là ánh sáng với nhau. Nếu nó tối, thì nó thật tối. Nếu nó là ánh sáng, không có cái bóng, không có gì để làm nên một cái bóng. Nhưng nếu hòa lẫn tối và sáng, thì tạo ra một cái bóng.

¹⁹ Vì thế chúng ta thật sự là những cái bóng của sự sáng. Hiện giờ anh chị em đang phản chiếu một sự sống từ đâu đó. Nếu anh em là vậy, và là Cơ-độc nhân, đây là một cái bóng, nó chỉ chứng minh rằng có một Sự Sống nơi mà anh chị em không thể chết, bởi vì sự sống này có sự chết ở trong nó. Hiểu không? Nhưng nó là một cái bóng, bởi vì anh chị em đang sống, tạo vật di chuyển với những khả năng thấy, suy nghĩ, vận động, và trò chuyện, và năm giác quan của thân thể. Nhưng tuy nhiên anh chị em biết đấy, chúng, chúng đang chết. Và có rất nhiều bệnh tật. Anh chị em biết, nó có thể chỉ là...Nó là một sự phản ánh, đấy, rằng có sự sống và sự chết hòa lẫn với nhau.

20 Thế chất phải chết. Nhưng nếu anh em đang phản chiếu, bởi sự sống bất tử của mình, Sự Sáng của Thiên đàng, thì anh em đang phản ánh Sự sống Đời đời, là Đức Chúa Trời. Thế thì khi anh em chết, anh em có thể không còn đi vào Sự Sáng đó nữa, bởi vì Đó là những gì anh em đã phản ánh.

21 Nếu anh em thuộc về thế gian tối tăm, anh em phản chiếu điều đó, và anh em có thể làm, đi không có cách nào khác ngoài ra với sự tối tăm. Hiểu không? Vậy chúng ta ở trong một sự phản ánh. Vì thế, chúng ta thấy điều đó. Và chắc chắn như Thánh Linh phản ánh Sự Sáng và Sự Sống, sự chết cũng phản ánh sự tối tăm như vậy.

22 Và cả hai chúng ở đây. Ngày mai....Bởi cuối tuần, có lẽ là Chúa nhật, chúng ta sẽ có được bức hình nhỏ đã phóng to, để nó có thể được đặt trên bảng yết thị.

23 Nơi mà, bức hình *của anh em* treo ở ngoài đó trên bảng yết thị ấy. Tôi không biết anh chị em có để ý nó, hay không. Và rồi...

Cách đây khoảng một tuần, ở—ở Jamaica, nơi tôi đang truyền giáo...Chúng ta gởi những băng ghi âm đi khắp thế giới. Và *Bảy Ấn* phải trở lại trong...trở lại trong những lãnh thổ của Jamaica, con đường vào bên trong. Và nó rất nguyên sơ phía sau trong đó, đằng sau Núi Blue. Và những thổ dân, đôi khi, họ có một—một băng ghi âm chúng ta đem đến cho họ, mà anh em phải—đến, giống như cái máy Victrola cũ, phải quay nó, và rồi để—để cho nó chạy như thế. Sau đó, cứ vài phút, người nào đó phải quay nó.

24 Nhóm này có một—một bình điện nhỏ, bình điện sáu vôn, hay đại loại như vậy, chạy máy ghi âm. Và hết thầy họ—họ đang ngồi với nhau, gần giống như ở đây tối nay, lắng nghe *Những Ấn* đó, tôi tin là thế. Và trong khi tôi đang nói, họ để ý, đang đến trong phòng, Trục Lửa giống như vậy đến trong phòng, di chuyển trên chỗ máy ghi âm và dừng lại phía trên cùng của nó. Và họ đi lấy máy ảnh và chụp hình của Nó. Và đúng y như Ánh sáng ấy, Nó ở đó, lơ lửng ngay phía trên đó. Bây giờ chúng ta đang phóng to ảnh đó lên, để chúng ta có thể đặt nó trên bảng—bảng yết thị ở ngoài đó, hầu cho anh chị em có thể thấy.

25 Chúng ta rất biết ơn vì ân điển của Đức Chúa Trời đã mang chúng ta vào trong...chúng ta vào trong sự Hiện diện của Ngài trong ngày hôm nay. Vậy thì chúng ta biết ơn vì nhiều việc.

26 Bây giờ tôi nghĩ mình sẽ nhìn vào đây và xem thử tôi có thể tìm thấy một số, một số ghi chú hay một số, điều gì khác mà tôi đã dựa vào đó để nói không. Hay là, chúng ta kiếm một số hầu như của một—một...Tôi đã viết ra một vài phân đoạn, cách nào đó, phía sau trong một quyển sách ở đây. Nếu tôi có thể tìm thấy một phân đoạn, có lẽ Chúa sẽ cho tôi điều gì đó để nói dựa trên điều gì đó, trong khi chúng ta cầu nguyện.

Bây giờ, chúng ta đang chuẩn bị cho ngày Chúa nhật.

27 Tôi đã nói trong các Sứ điệp. Và, Chúa nhật, đã giữ anh chị em lại một thời gian dài, về đề tài, “Sao người kêu van với Ta? Hãy đi nói với dân sự và đi tới.”

28 Bây giờ, Chúa nhật là buổi nhóm chữa lành nơi mà người đau được cầu nguyện cho. Vậy thì, anh em đến gần người đau, và phải có lý do nào đó mà người đau, khi chúng ta cầu nguyện cho họ, nếu họ không được chữa lành. Và tôi muốn, nếu Chúa cho phép, cũng giảng một bài thật ngắn vào sáng Chúa nhật. Vậy, tôi sẽ có buổi nhóm chữa lành, và cầu nguyện cho hết thầy dân sự. Và Billy Paul hay một số người trong họ sẽ có mặt ở đây sáng Chúa nhật, khoảng tám giờ, khi nhà thờ mở cửa, và phát thẻ cầu nguyện cho dân sự khi họ vào cửa, hay bất cứ khi nào họ đi vào.

29 Còn bây giờ, thế thì, tôi muốn cố gắng, tôi tin Chúa ban cho tôi bằng cách này hay cách khác một sự nhìn thấu sự việc bên trong nhỏ bé dựa trên những lý do tại sao có một số người không được chữa lành. Và tôi—tôi tin chính là sự thiếu hiểu biết. Và tôi—tôi tin, có lẽ, chúng ta sẽ nói về điều đó, vào sáng Chúa nhật, nếu Chúa cho phép.

30 Bây giờ, buổi nhóm cầu nguyện tối thứ Tư chỉ là một buổi nhóm ngắn mà chúng ta đến với nhau và cầu nguyện, như chúng ta có, và hội họp với nhau.

31 Đôi khi, tôi—tôi tin một trong những điều quan trọng mà tôi tìm thấy trong thời buổi này, là thiếu sự chân thành về những gì

chúng ta tin. Hiểu không? Hiểu không? Nếu Đức Chúa Trời, trong thời đại của John Wesley, đã làm trong thời đó những gì Ngài đã làm ngày nay, nó hẳn sẽ thế nào; trong thời Martin Luther, hay bất cứ thời đại nào khác nữa? Như những gì chúng ta thấy Ngài đang làm, được chứng minh bởi cả Hội Thánh, bởi Thánh Linh, và bởi khoa học, và mỗi sự vận hành, chất tráng phim ảnh của—của nó phải nhận ra. Và Lời Đức Chúa Trời ở đây tuyên bố Nó và nói Nó trước khi Nó ứng nghiệm. Và rồi vận hành, và nói tiên tri, và tỏ cho thấy chính sự việc mà Ngài đã phán. Nó sẽ ứng nghiệm hoàn toàn, chính xác những gì Ngài đã phán. Và chúng ta vẫn hầu như ngồi uể oải, dường như chúng ta tự hỏi. “Ồ, không biết điều đó có thể dành cho tôi không? Không biết nó có thể dành cho chỉ hội—hội thánh, toàn bộ hội thánh không. Hay—hay là, không biết tôi có thật sự bao gồm trong Điều này chăng?” Tôi nghĩ, sáng Chúa nhật, tôi sẽ cố gắng nói về một số trong những nguyên tắc ấy để có thể soi sáng cho chúng ta một chút.

³² Bây giờ, tối nay, tôi tìm thấy đôi điều, chỉ lật tới điều đó ở đây, trước khi tôi đi đến. Tôi nghĩ, “Nếu như Anh Neville, nếu như mình xuống dưới đó, anh ấy chợt nói, ‘Đứng lên và nói,’ mà cứ ngồi xuống thì sao?” Hiểu không? Tôi nghĩ, “Tốt hơn là mình viết ra đôi câu Kinh Thánh.” Bởi vì, tôi biết, anh ấy, anh ấy là một anh em đáng yêu như vậy, và chúng ta—chúng ta biết ơn anh ấy.

³³ Trước khi chúng ta cầu nguyện trên Lời, tôi muốn công nhận một—một anh em. Tôi thậm chí không thể gọi tên anh ấy vào lúc này, hai người trong họ. Họ ở đây, những người bạn của tôi. Họ...Họ là những mục sư truyền đạo và những nhà truyền bá Tin lành, đang đi ra, trong công trường thuộc linh. Họ đã nghe những Sứ điệp này qua băng ghi âm. Và họ xuất thân từ những giáo hội giáo phái khác nhau, hai anh bạn trẻ. Và chàng trai này cũng vậy, một trong hai người rất quan tâm, cho đến nỗi anh ấy bay xuống, Tucson, vừa mới đây, trong lúc kết thúc một buổi nhóm. Tôi tin tôi đã ở tại buổi Điểm tâm của các Thương Gia. Và anh bạn trẻ, bạn trẻ tốt quý ấy, đã đến. Và anh ấy thì...

³⁴ Họ ở Kansas. Và họ bằng mọi cách đến đây để tôi làm đám cưới cho họ. Tôi đánh giá cao điều đó. Nghĩ rằng nhiều người

tin vào những lời cầu nguyện của anh em, cách đầy đủ, tin rằng Đức Chúa Trời sẽ nghe và đáp lời; những người trẻ khởi đầu cuộc sống, giống thế này. Và khi họ đến đây để tôi làm đám cưới cho họ, ngày hôm qua, thấy rằng luật pháp của bang Indiana đòi hỏi, rằng mặc dầu có xét nghiệm máu của họ, chờ đợi ở đây trong bang, ba ngày, trước khi họ có thể được kết hôn. Vì vậy, họ không thể làm đám cưới được cho đến sáng thứ Sáu.

³⁵ Và tôi sẽ mời anh em chúng ta ở phía cuối đó, mời anh ấy đứng lên và nói cho chúng ta biết anh là ai, và người phụ nữ đáng yêu của anh ở đó, và anh em kế bên.

³⁶ [Anh em ấy nói, “Cảm ơn anh, Anh Branham. Thật là đặc ân được ở đây. Và tôi là Anh Roger O’Neil, sống ở Kansas, đi lại trên cánh đồng truyền giáo, như là nhà truyền giảng Phúc âm, nói, ‘Chúa Jêsus cứu, chữa lành, bởi đức tin nơi Chúa Jêsus...?’ Tôi luôn luôn mang theo...?...Đây là vợ chưa cưới của tôi, Patricia Brown. Chúng tôi sẽ kết hôn, ngày thứ Sáu. Đây là người cùng truyền giảng Phúc âm và người cộng tác của tôi, Anh Ronnie Hunt, ở phía sau cùng đây. Và đây là người vợ chưa cưới của anh ấy, Carol...?...Và chúng tôi vui mừng được ở đây tối nay.”—Bt.]

³⁷ Cảm ơn anh, rất nhiều. Chúng ta chắc chắn mong muốn những đại sứ trẻ tuổi này, cho công việc của Chúa Jêsus, những ơn phước của Đức Chúa Trời, thúc đẩy họ trên con đường. Và như tôi tự hỏi, chờ đợi sự Chúa Đến, và thấy những thanh niên thiếu nữ có một mục đích trong lòng, hầu việc Đấng Christ, điều đó làm tôi cảm động, thấy họ dấy lên như thế này. Xin Chúa ban phước cho các bạn, dồi dào, anh, chị em của tôi.

³⁸ Bây giờ chúng ta hãy lật ra tới một Sách ngắn mà tôi chưa bao giờ nói ra trước đây, trong đời tôi. Và nó rất...Chỉ một chương, Sách Phi-lê-môn. Và nó là một...

³⁹ Tôi chỉ là một người Ai-len nhỏ bé, và tôi—và tôi làm một cái khung chung quanh hàm răng dưới của tôi, để giữ cho hai cái ở phía sau đứng đúng chỗ. Tôi, tôi, thỉnh thoảng tôi không phát âm đúng những tên này, khi tôi biết chúng là gì. Và đôi khi tôi không thể phát âm đúng, vì thiếu học vấn. Vì thế, “Philemon,” người nào đó nói lại ở đó, mà tôi nghĩ là phát âm thật chính xác chữ đó.

40 Bây giờ, câu thứ 1, tôi muốn lấy một hay hai chữ từ câu đó.

Phao-lô, một người tù của Chúa Jésus Christ...

41 Đó là điều tôi muốn dùng tối nay, như một đề tài, ý Chúa, là: *Một Người Tù.*

42 Vậy thì, anh em hầu như không thể tưởng tượng Phao-lô tự coi mình là một người tù. Một người được sanh ra là người tự do, đầy đầy Thánh Linh, tuy nhiên ông lại tự gọi mình là “một người tù.”

43 Và bây giờ chúng ta thấy, khi ông đang diễn thuyết với những người Cô-rinh-tô, “Phao-lô, một sứ đồ của Chúa Jésus Christ.” Lần khác, “Phao-lô, một tôi tớ của Đức Chúa Jésus Christ bởi ý chỉ của Đức Chúa Trời,” khi ông đang nói với Ti-mô-thê, những người khác. Bây giờ khi ông đang viết ở đây cho Phi-lê-môn, ông nói, “Phao-lô, một người tù của Chúa Jésus Christ.” “Phao-lô, một sứ đồ,” tôi thích giăng một đêm về điều đó. “Phao-lô, một—một tôi tớ,” giăng về điều đó. Và rồi, “Phao-lô, một người tù.”

44 Nhưng, tối nay, mất nhiều giờ để nói về một trong những đề tài này, tôi muốn lấy, tối nay, “Phao-lô, một người tù,” và lấy đề tài về: *Một Người Tù.*

Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu giây lát.

45 Kính lạy Chúa Jésus, bất cứ ai, mà có chút sức lực, đều có thể lật ra những trang Kinh Thánh này, nhưng chỉ Chúa Thánh Linh mới có thể thông giải Nó trong ánh sáng mà nó được có ý nghĩa. Chúng con cầu xin Ngài đến giờ này và giúp đỡ chúng con để hiểu lời này có ý nghĩa gì, mà đã được tiên tri lớn, đầy quyền năng này, là Phao-lô, gửi đến, và tuy nhiên người tự xưng mình là “một người tù.” Nguyên xin Chúa Thánh Linh bày tỏ điều này cho chúng con khi chúng con chờ đợi Ngài, trong Danh Chúa Jésus Christ. A-men.

46 Bây giờ tôi có thể tưởng tượng, Phao-lô, khi ông viết lá thư này cho Phi-lê-môn, ông đang ngồi trong tù như thế nào, dưới đó trong ngục tù của thành phố này, một—một—một người tù. Và ông có thể biết rõ, bởi địa vị của mình từ ngữ đó có ý nghĩa gì. Ông bị bao vây bởi—bởi—bởi những thanh chắn. Ông—ông chỉ

có thể được tự do khi người nào đó để cho ông được tự do. Và ông biết đối với người tù điều đó có ý nghĩa gì. Và rồi, một lần nữa, tôi tin rằng sứ—sứ đồ ấy muốn nói chỉ một chút...không hoàn toàn chú trọng đến tình trạng hiện tại của ông, như là một người tù về sự hiện hữu thể chất của—của ông đang ngồi ở đây trong—trong ngục tù này. Nhưng tôi tin ông đang nhắc đến sự hiện hữu của—của ông, tâm linh của—của—của ông, ý chí của ông, là một người tù cho Chúa Giêsu Christ.

47 Vậy thì, tất cả chúng ta được sanh ra, là một đại diện đạo đức tự do, quyết định bất cứ điều gì chúng ta muốn. Đức Chúa Trời làm điều đó chính đáng. Bởi vì, Ngài phải đặt mỗi người trên cùng một cơ sở, nếu không Ngài đặt con người sai trật trên...Ngài đặt con người đầu tiên trên một nền tảng sai trật, mà Ngài đặt trên đại diện đạo đức tự do. Hiểu không? Chúng ta hoàn toàn chính xác, tối nay, giống như A-đam và Ê-va. Không có gì khác biệt. Đúng hay sai đặt trước mỗi người chúng ta. Sự sống hay sự chết, chúng ta có thể làm sự lựa chọn của mình; tùy các bạn, làm điều đó. Hiểu không?

48 Đó là cách A-đam và Ê-va đã làm, và, xem đấy, và—và họ đã lựa chọn sai trật. Và bây giờ, bởi điều đó, đặt cả nhân loại, thuộc về nhân loại, ở dưới sự chết, hình phạt của sự chết.

49 Và rồi Đức Chúa Trời đã giáng xuống trong hình thể con người và nhận lấy cái chết, để trả giá cho hình phạt của sự chết, mà...Những thần dân của Ngài mà ham muốn để—để được tự do có thể hành động tự do.

50 Vậy, nếu Ngài lấy chúng ta, không có cùng cách mà Ngài đã làm với A-đam và Ê-va, cứ kéo chúng ta qua điều gì đó, phán, “Ta sẽ cứu các ngươi dù các ngươi muốn cứu hay không,” thế thì Ngài đã đặt A-đam và Ê-va trên—trên nền tảng sai trật, anh em biết đấy. Nhưng mỗi người trong chúng ta phải chọn lựa, ngày này, giữa sự chết và sự sống. Chúng ta có thể làm điều đó.

51 Như tôi vừa bày tỏ, nếu ánh sáng của anh chị em sẽ chứng minh, sự sống của anh chị em sẽ chứng minh cách chính xác anh chị em ở trên phía nào. Tôi không quan tâm anh chị em nói mình ở trên phía nào. Những gì anh chị em làm, mỗi ngày, chứng minh

anh chị em là gì. Anh chị em nghe người xưa nói, “Đời sống của anh quá ồn ào, tôi không thể nghe lời làm chứng của anh.” Hiểu không? Hành động của—của anh chị em nói rất nhiều hơn.

52 Tôi luôn tin vào sự la lớn và nhảy. Nhưng tôi luôn luôn nói, “Đừng nhảy cao hơn cách bạn sống, bởi vì thế gian đang nhìn xem điều đó.” Anh em hiểu không? Anh em phải nhảy cao như anh em sống, để, bởi vì người nào đó đang nhìn anh em. Và bây giờ khi...

53 Nhiều người sẽ không đến nhà thờ. Họ—họ, nhiều người trong họ, thật sự sẽ không làm điều đó. Và một số trong họ, không đến, là những người thành thật. Họ đã thấy quá nhiều sự thối nát trong giáo hội, cho đến nỗi họ không muốn liên quan gì với nó. Và nhiều lần, chúng ta đang nói về một ý tưởng đứt khoát về điều đó, anh em hầu như khó có thể quở trách họ, đấy, bởi vì—vì cách nhiều người hành động. Họ tự xưng là Cơ-đốc nhân. Họ là sự cản trở lớn nhất trên đời, là các ông các bà xưng nhận là Cơ-đốc nhân, mà sống khác với sự xưng nhận của mình. Hoàn toàn đúng.

54 Vậy thì, vì những sự thất vọng sẽ đến ở sự Phán xét. Bây giờ, tội nhân, người nấu rượu lậu, người cờ bạc, người phạm tội tà dâm, người—người ấy sẽ không bị thất vọng nghe lời tuyên án của mình được đọc lên, “Hãy vào nơi hồ lửa đời đời.” Người ấy sẽ không bị thất vọng. Nhưng người mà đang cố che giấu chính mình sau loại xưng nhận của một giáo hội nào đó, đó là người sẽ bị thất vọng ở Ngày Phán xét. Hiểu không? Người đó xưng nhận là Cơ-đốc nhân, mà lại sống cách khác. Tốt hơn là anh ta đừng bao giờ xưng nhận bất cứ loại nào, ngay từ đầu, hơn là khởi đầu và sống lối sống khác. Bởi vì, anh ta là sự cản trở lớn nhất mà chúng ta có, là vì người xưng nhận đó nói rằng mình—mình—mình là một Cơ-đốc nhân, mà lại sống khác hẳn.

55 Luôn luôn, đừng đánh giá đời sống của anh em bằng bao nhiêu quyền phép anh em có để thực hiện các phép lạ. Và chúng ta không đánh giá chính mình bằng sự hiểu biết của mình có về Lời được bao nhiêu. Nhưng luôn luôn tự đánh giá mình, nhìn lại

và kiếm điểm đời sống mình loại bông trái gì mà đời sống hiện tại anh em sống bây giờ đang sanh ra. Hiểu không?

⁵⁶ Như tôi đã giảng cách đây một thời gian, tại một buổi nhóm của những thương gia ở Phoenix, Arizona, về sự phản ảnh của Chúa Jêsus, phản chiếu Đời sống Cơ-đốc. Tôi nói tôi được sanh ra ở trên đây Kentucky, nơi rất là nguyên sơ, đặc biệt khi tôi còn là một đứa trẻ. Và cậu bé này chưa hề có một—một—một—một ngôi nhà giống như chúng ta có ở đây, nơi mà chúng ta có rất nhiều quý bà xinh đẹp phải nhìn qua những tấm gương, nhìn thấu khắp cả nhà, để giữ cho tóc họ ngay ngắn, đại loại như vậy. Nhưng cậu bé ấy chỉ có một cái gương nhỏ, giống như một mảnh nhỏ dính vào thân cây ở bên ngoài, chỗ cái ghế để rửa mặt, mà cha mẹ cậu giặt rửa, và họ chải tóc của mình, vân vân, từ một miếng nhỏ này của cái gương cũ dính vào trên thân cây.

⁵⁷ Thành thật mà nói, đó là loại nhà mà chúng tôi có. Ai muốn thấy cái gương, lũ nhỏ chúng tôi, chúng tôi phải kiếm một cái hộp và để trên cái ghế dài giặt rửa, rồi nhìn vào miếng này của một—một cái gương mà tôi đã lượm được, chính tôi, trong một đồng rác. Điều đó không phải ở dưới Kentucky. Điều đó ở đây tại Indiana, trên Utica Pike ở đây.

⁵⁸ Bây giờ, cậu bé này hoàn toàn chưa hề nhìn thấy chính mình như thế. Vì vậy, cậu đến thành phố, đi thăm bà nội của mình. Và tại...Ấy là lúc đi dạo trong căn phòng, bà nội có ngôi nhà có một tấm gương toàn diện ở cửa ra vào. Và vì thế, cậu bé, chạy khắp căn—căn phòng, thấy một cậu bé khác ở phía trước mình. Và cậu bé này cũng đang chạy. Vì thế cậu ấy nghĩ mình nên dừng lại vài phút xem thử cậu bé kia định làm gì. Và khi cậu dừng lại, cậu bé trong gương cũng dừng lại. Khi cậu quay đầu, cậu bé trong gương cũng quay đầu. Cậu gãi đầu, cậu bé ấy cũng gãi đầu. Cuối cùng, bước đến gần hơn, để xem xét. Và cậu bé quay lại. Và mẹ cậu đang nhìn cậu, còn bà nội, thì kinh ngạc. Nói, “Ồ, mẹ ơi, đó là con.”

⁵⁹ Vì vậy tôi đã nói, rằng, “Chúng ta, cũng đang phản ảnh điều gì đó.” Hiểu không? Đời sống chúng ta được phản chiếu.

⁶⁰ Còn hiện giờ, nếu như chúng ta sống trong thời Nô-ê, chúng ta sẽ đứng phía của ai? Phía bên nào chúng ta sẽ đi theo trong thời đại vĩ đại đó mà Nô-ê đã sống? Chúng ta sẽ đi theo bên nào trong thời Mô-i-se? Phía bên nào trong thời Ê-li, đấng tiên tri, khi cả thế gian đắm chìm trong một—một khối lớn của—của chủ nghĩa hiện đại, giống như Giê-sa-bên hiện đại, và điều khiển hết thầy tôi tớ Chúa đi theo đường lối thể tục? Và giáo hội và các thầy tế lễ tất cả đều chịu khuất phục trước bà ta. Anh em sẽ đi theo phía được nhiều người ngưỡng mộ, hay là anh em sẽ đứng với Ê-li?

⁶¹ Vậy thì, trong thời Chúa Jê-sus, khi nào chúng ta sẽ nghĩ về Người không được thể gian ưa chuộng này, không có học vấn bởi thể gian, người ta không thấy Ngài đi học ở trường nào, và không—không kinh qua thần học viện. Và—và rồi lớn lên với một cái tên của “đứa con hoang.” Và rồi đi ra, giảng dạy một Phúc âm trái ngược với bất cứ điều gì mà họ đã được dạy. Rất... Và bị các mục sư truyền đạo cùng các tổ chức của họ kết tội, và vân vân.

⁶² Và các tổ chức đã đưa ra một—một—một tuyên bố, “Nếu người nào đi đến nghe người gọi là tiên tri này, sẽ bị đuổi ra khỏi nhà hội,” mà đó là một—một tội lớn. Họ phải bị coi như vậy. Cách duy nhất họ có thể thờ phượng là dưới huyết chiên con. Họ phải đến với của lễ này. Và—và rồi họ là những người bị xã hội ruồng bỏ, và điều đó thật là một việc lớn.

⁶³ Và Người này không để ý việc như thế. Và tuy nhiên Ngài hoàn toàn làm đúng với lời Kinh Thánh, nhưng không theo cách họ biết Nó. Anh em ở phía bên nào? Hiểu không? Bây giờ, dừng... Đời sống anh em sống hiện nay, phản ánh đúng bây giờ những gì anh em đã làm vậy, bởi vì anh em vẫn bị chiếm hữu với linh giống như vậy. Hiểu không? Nếu anh em nhận phía bên đó bây giờ, với họ, thì anh em hẳn đã làm điều đó vậy. Bởi vì, cũng linh đó ở trong anh em hiện giờ đã ở trong những người ấy lúc đó. Hiểu không?

⁶⁴ Ma quỷ không bao giờ lấy linh của nó; nó chỉ đi ra lấy linh của người này đến người khác.

65 Đức Chúa Trời cũng không bao giờ lấy Thánh Linh của Ngài; Linh đó đi từ người này đến người khác. Hiểu không?

66 Vậy, chính Thánh Linh đã ở trên Ê-li đã đến trên Ê-li-sê, cũng là Linh ở trên Giảng Báp-tít, và vân vân.

67 Chúa Thánh Linh, đã ở trên Đấng Christ, đến trên hết thầy các môn đồ, giảng xuống tất cả, và vẫn ở trên dân sự. Anh em hiểu không? Đức Chúa Trời không bao giờ lấy Thánh Linh Ngài.

Vì thế chúng ta bị để lại ở đó, để tự chọn.

68 Và tôi—tôi không thể thấy ở đây Phao-lô buồn lòng điều gì, và nói ông hối tiếc ông là một người tù ở đâu. Nhưng ông gọi chính mình...Tôi tin rằng Phao-lô, khi ông viết thư này với cây viết ấy, đó là Thánh Linh khiến ông viết điều đó. Mà, có lẽ, thậm chí với đêm nay, để chúng ta có thể lấy ra bối cảnh từ phân đoạn này của chúng ta, tỏ cho thấy tại sao Phao-lô làm điều này. Bởi vì, đó là lời Kinh Thánh, và lời Kinh Thánh là Đời đời. Tôi tin, rằng, đang ngồi trong ngục tù xám xịt này, mà Phao-lô đã viết cho các đồng sự của mình ở đây, rằng, người anh em của ông, rằng ông là “một người tù của Chúa Jêsus Christ.” Vì thế, ông có thể bày tỏ điều đó bằng việc thấy những gì xảy ra ở chung quanh ông. Bấy giờ, ông đã ở trong tù, nhưng điều đó không phải là những gì ông đang nói với, đây—đây tờ này của Đấng Christ, một mục sư ở với ông. Ông đang nói rằng ông là một người tù với Lời của Chúa Jêsus Christ, bởi vì Đấng Christ là Lời.

69 Và Phao-lô là một học giả lớn trong thời của ông. Ông có tham vọng lớn. Ông là một—ông là một—một—một người đã được đào tạo, bởi con người, một người tên Ga-ma-li-ên, là một giáo sư lớn trong thời của ông, một trong những trường lớn nhất mà ông có thể đi học. Chẳng hạn, như chúng ta nói, Wheaton, hay Bob Jones, hoặc trường chính thống lớn nào đó. Ông được dạy dỗ như—như—như một nhà truyền đạo về Lời. Và ông được giáo dục tốt, và khôn ngoan, và một chàng trai thông minh với tham vọng lớn về ngày nào đó có thể trở nên một thầy tế lễ hay một thầy tế lễ thượng phẩm với dân sự của ông.

70 Ông đã có một tham vọng. Và rồi để thấy, rằng, tham vọng lớn này mà ông đã được đào tạo, và dùng cả đời sống mình, có lẽ

từ lúc khoảng tám hay mười tuổi, lên đến khoảng ba mươi hay ba lăm tuổi, khi ông đã học xong đại học và tốt nghiệp; và đã có tất cả bằng cấp và mọi thứ của mình, và đứng tốt đẹp trong hàng ngũ chức—chức sắc, thậm chí với thầy tế lễ thượng phẩm tại Giê-ru-sa-lem. Ông đã xin cho mình những sắc lệnh từ ông ấy, những sắc lệnh riêng, và viết, và được tin cậy với Sau-lơ vĩ đại này, “Đi xuống thành Đa-mách và tìm hết thấy những người ở dưới đó mà thờ lạy Đức Chúa Trời trái nghịch với những gì ông ấy nói, và bắt họ bỏ tù.” Nếu cần, ông có quyền ra lệnh giết chết họ, nếu ông muốn. Ông là...Ông đã có tham vọng lớn.

⁷¹ Và bây giờ, tất cả những gì mà ông được huấn luyện, Đức Chúa Trời đã lấy hết ra khỏi ông. Hiểu không? Và những gì là mục tiêu của ông, và những gì cha của ông đã tốn tiền bạc cho ông, và những tham vọng của cha và mẹ ông, được lấy đi hết khỏi ông bởi vì để—để Đức Chúa Trời có điều gì khác cho ông. Do đó, ông là một người tù từ mục tiêu mà ông có trong đời sống mình, và ông đã trở nên một người tù cho Chúa Jêsus Christ, Đấng là Lời.

⁷² Con đường tới thành Đa-mách đã thay đổi Phao-lô. Đang khi đi xuống, khoảng mười một giờ, có lẽ, vào ban ngày, ông bị té xuống. Và ông nghe một Tiếng, phán, “Hỡi Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ Ta?” Và ông ngược lên. Và nhìn lên, là người Do-thái, và ông biết Trụ Lửa đó là Chúa đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên, bởi vì ông biết đó là điều Nó đã là.

⁷³ Nên nhớ, người Hê-bơ-rơ này sẽ không bao giờ gọi điều gì là “Chúa,” chữ C-h-ú-a viết hoa, Elohim, trừ phi phù hợp với điều người được biết được Nó là gì, bởi vì ông là học giả được đào tạo. Và khi ông ngược lên, ông thấy Đây, một Ánh Sáng, một Trụ Lửa đã dẫn dắt dân sự ông qua đồng vắng, và ông nói, “Lạy Chúa,” Elohim, viết hoa chữ C-h-ú-... “Lạy Chúa, Chúa là Ai?”

⁷⁴ Và phải là thật ngạc nhiên đối với nhà thần học này, để nói, “Ta là Jêsus,” chính Người mà ông đã rất chống đối. Thật là một—thật là một sự thay đổi hoàn toàn! Ồ! Ồ! Phải là điều gì đó kinh khủng cho con người này, mọi tham vọng mà ông đã có, tìm thấy, đột nhiên, ông đã bị bắt bớ. Những tham vọng của ông dẫn ông

đến xa hơn với—với sự việc chính yếu mà ông muốn làm. Và thật nó phải là một—một cú sốc lớn vô cùng, cho sứ đồ này, khi Ngài phán, “Ta là Jêsus,” chính Đấng mà ông đang bắt bớ. “Sao người bắt bớ Ta?”

⁷⁵ Trích dẫn ngắn khác chúng ta có thể đưa ra ở đây. Anh em thấy, khi họ làm trò cười về Hội Thánh, họ thật ra không làm trò cười về Hội Thánh, mà họ đang làm trò cười về Chúa Jêsus. “Sao người bắt bớ Ta?” Thế thì làm sao Phao-lô có thể, với tất cả tri thức của mình, tin rằng Đây là...rằng Nhóm người này mà ông đang bắt bớ là chính Đức Chúa Trời mà ông tuyên bố đang hầu việc? Tôi nghĩ đó là, không có đi vào chi tiết, tôi nghĩ chúng ta hết thấy đều được đào tạo tốt để biết những gì tôi muốn nói ở đây. Sự việc giống như vậy đang xảy ra ngày hôm nay.

⁷⁶ Phao-lô, qua sự ngu dốt, tuy thông minh và khôn ngoan, lịch lãm nhiều hơn những người Ga-li-lê không có học kia mà ông đang bắt bớ, mà trong sự khiêm tốn của họ đã tin nhận Người này là Chúa. Nhưng, Phao-lô, trong sự dạy dỗ và tri thức tuyệt vời của ông, đã không thể tiếp nhận Người đó. Và thật là một sự thay đổi hoàn toàn phải xảy ra với ông, trên con đường này. Và ông bị đánh cho mù, để ông sẽ không thực hiện được mệnh lệnh của mình, nhưng được dẫn dắt xuống một chỗ trong con đường gọi là Ngay Thẳng, và nhà của một người.

⁷⁷ Và rồi nhà tiên tri đi xuống đấy, tên là A-na-nia, người đã thấy trong một khải tượng, ông đi xuống, thấy nơi ông ở, đi xuống nơi ông ở, và đi vào. Và nói, “Hỡi Anh Sau-lơ, Chúa đã hiện ra cùng anh trên con đường anh đi tới đây; đã sai tôi đến, hầu cho tôi có thể đặt tay trên anh, và anh được sáng mắt lại và được đầy dẫy Đức Thánh Linh.”

⁷⁸ Thấy được ông ở đâu. Thật là một—thật là một việc phải là dành cho Phao-lô! Hiểu không? Tất cả các thứ ông được đào tạo để làm thì ngược lại. Vì thế lúc ấy, với—với tất cả học vấn mà ông có, nó—nó hoàn toàn trở nên vô ích với ông.

⁷⁹ Bây giờ, ông biết rằng mình đã có một kinh nghiệm. Vì vậy đây là bài học tốt khác cho chúng ta, rằng, chỉ kinh nghiệm thôi thì không đủ. Phải là kinh nghiệm theo Lời của Chúa. Vì thế, ông

thấy điều này, và biết rằng Nó là Điều gì đó vĩ đại, lúc ấy, mà người nào khác đã nhận lãnh Nó trước ông, ông đã mất ba năm rưỡi ở trong sa—sa mạc Ả-rập; mang theo—Kinh Thánh, như Nó đã có lúc ấy, là Cựu Ước, và đi xuống nơi đó, để—để so sánh kinh nghiệm này mà ông đã có, và thấy Nó có phải là lời Kinh Thánh không.

⁸⁰ Vậy nếu như ông đã nói, “Ồ, tôi nghĩ điều đó chỉ là chút gió thoảng qua,” và đi tiếp thì sao? “Tôi sẽ đi theo sự hiểu biết của tôi” thì sao?

⁸¹ Vậy thì, ông phải trở nên bị tù với điều gì đó, một người tù. Vì thế sau khi so sánh điều đó, và thấy, không lạ gì ông có thể viết Sách Hê-bơ-rơ, trong một hình bóng. Hiểu không? Ba năm rưỡi ở dưới đó, nằm trong Lời, và tìm thấy rằng chính Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông đem ông trở về, và thay đổi mọi tri thức của ông, thay đổi hết những gì ông từng nghĩ, mọi điều ông được huấn luyện. Tất cả tham vọng của ông, biến mất khỏi ông, và ông trở nên một người tù. Tình yêu của Đức Chúa Trời quá bao la, và một—một sự mặc khải như vậy, đến nỗi ông không thể tránh khỏi Nó.

⁸² Đó là kinh nghiệm có thực của mỗi người tin chân thật mà gặp Chúa. Anh—anh em tiếp xúc với Điều gì đó rất vĩ đại, đến nỗi anh...đến—đến nỗi anh em trở nên một—một người tù, cho mọi thứ khác. Hiểu không? Anh—anh em ra khỏi mọi thứ, để tự bị tù cho Đấng Này.

⁸³ Điều đó được diễn tả một lần khi Chúa Jêsus phán, “Vương quốc Thiên đàng giống như một người lái buôn mua ngọc châu. Rồi khi người đã tìm được Ngọc châu quý giá, thì người bán hết gia tài mình có, để mua Ngọc châu đó.”

⁸⁴ Và đó là cách ở đây. Anh—anh em có quan điểm tri thức, anh em có một—một—một—một kinh nghiệm thần học; nhưng khi đến một lúc mà anh—anh—anh em thật sự tìm thấy Điều thật, anh—anh em chỉ bán hết mọi thứ khác, và anh em tự gắn chặt vào Điều này.

⁸⁵ Phao-lô biết đó là điều gì. Ông—ông đã tìm thấy rằng mình đã bị buộc yên vào với Điều gì đó. Giống như chúng ta đặt một—

một—một yên cương vào con ngựa, nó bị—nó bị điều gì đó lôi kéo. Và Phao-lô biết, sau kinh nghiệm này, và ba năm rưỡi của loại kinh—kinh nghiệm ông đã có, với Kinh Thánh, ông nhận biết rằng Đức Chúa Trời đã chọn ông và tra cương vào ông bằng Chúa Thánh Linh, kinh nghiệm mà ông có, để kéo Phúc âm vào trong sự hiện diện của dân Ngoại. Thánh Linh, chính Thánh Linh, đã tra cương vào ông.

⁸⁶ Và, ngày hôm nay, như những tội tở của Đấng Christ, chúng ta trở nên bị đóng yên cương, bị móc vào. Chúng ta không thể đi. Chúng ta bị đốn hạ với Nó, bị tra hàm với Lời. Cho dù người nào khác nói điều gì đi nữa, anh em bị buộc yên cương với Nó. Có điều gì về Nó, mà anh em không thể tránh khỏi Nó. Anh em bị mang ách với Nó, bởi Chúa Thánh Linh, mang ách anh em với Lời. Cho dù ai khác nói điều gì đi nữa, Đó là Lời. Điều đó luôn luôn được mặc áo giáp bằng Lời, buộc vào cái ách với Nó. Với Lời, bởi Thánh Linh, người ấy bị mang ách.

⁸⁷ Phao-lô đã học biết ở—phía sau đồng vắng Ả-rập đó. Khi mà, tất cả những điều ông có trước đó, và kinh nghiệm, và tham vọng, rằng, ông đã bị lột bỏ khỏi những điều đó.

⁸⁸ Bây giờ, đó là chỗ chúng ta thấy, ngày hôm nay, rằng trước tiên, chúng ta phải bị lột hết. Và nhiều người không muốn bị lột. Anh em Giám Lý muốn giữ lại một chút ít về sự dạy dỗ Giám Lý của mình. Ủ-m. Anh em Báp-tít muốn giữ lại một chút sự dạy dỗ Báp-tít của mình. Thấy không? Nhưng anh em phải hoàn toàn được lột bỏ mọi thứ, và thật sự được sanh lại, làm mới lại. Và đứng dậy từ đó, để Chúa Thánh Linh dẫn dắt. Anh em không thể nói, “Ồ, vậy thì, ba—ba tôi nói, khi ông ấy đi vào, đi vào nhà thờ, ông bắt tay với mục sư. Ông, ông ấy là một thuộc viên trung tín tốt.” Điều đó có thể tốt lắm về dòng dõi của ông, nhưng chúng ta là dòng dõi khác. Hiểu không? Vậy thì chúng ta hãy trở lại với những thì giờ Kinh Thánh dành cho thời đại này.

⁸⁹ Những thầy tế lễ cũng bị tra cương. Nhưng, anh em thấy, họ đi qua thời đại dành cho dân ngoại, và họ—họ đã không lột bỏ được yên cương cũ của mình mà mặc vào một yên cương mới.

90 Và chúng ta thấy ngày nay cũng vậy. Chúng ta đã đi qua thời đại giáo phái, như chúng ta đã chứng minh qua các thời đại hội thánh, Kinh Thánh, và vân vân, nhưng hiện giờ chúng ta đến với một thời đại tự do, mà Chính Đức Thánh Linh giáng xuống và chứng thực Chính Ngài, và bày tỏ chính Ngài, thực hiện mọi lời hứa mà Ngài đã hứa, được ứng nghiệm. Ôi, chao ôi! Thật là một thời đại tuyệt vời!

91 Và ông đã biết điều đó, điều khác, ông biết mình không thể đi đến các nơi. Rằng, bị tra hãm với điều này, mà ông sẽ không...mà ông đã làm, nhưng ông—ông muốn đi. Ông biết rằng tham vọng của ông đã kéo ông đến giữa những người anh em mà ông được mời đến, và tuy nhiên ông bị hãm ép bởi Thánh Linh để làm điều gì khác. Ông không phải là của chính mình nữa.

92 Có lẽ người nào đó có thể nói, “Thưa Anh Sau-lơ, Anh Phao-lô, chúng tôi muốn anh đi qua đây, bởi vì chúng tôi có nhà thờ lớn nhất. Chúng tôi có hội chúng lớn nhất. Tiền dâng của anh sẽ nhiều, và vân vân.”

93 Nhưng bị hãm ép trong Thánh Linh, ông nghĩ, “Tôi có một anh em ở đằng kia. Tôi muốn đi qua và cứu người anh em này, đem người ấy đến với Chúa.” Song, tuy nhiên, Thánh Linh thúc giục ông đi đến nơi nào khác. Ông là một người tù. Chính xác.

94 Ôi Chúa, xin làm cho chúng con trở nên những người tù giống như thế, từ bỏ những tham vọng ích kỷ của riêng mình, và từ bỏ sự xét đoán của chính chúng con và cách suy nghĩ tốt hơn của chúng con, để trở nên một người tù của Chúa Jêsus Christ. Tôi nghĩ đó là câu tuyên bố vĩ đại, rằng, “Tôi là một người tù cho Chúa Jêsus Christ.”

95 Và nên nhớ, Ngài là Lời. Hiểu không? Cho dù ai khác nghĩ gì đi nữa, đó là Lời. Hiểu không? Nếu anh em là người tù với Lời, không giáo phái nào có thể lung lạc anh em khỏi Nó. Đó là—đó là Lời. Anh em cứ...Anh em là người tù với Nó, chỉ thế thôi. Anh em phải hành động cách Lời hành động.

96 Bây giờ, ông không thể đi đến những nơi nào đó mà ông muốn, bởi vì (tại sao?) Thánh Linh cấm ông. Anh em nên nhớ, nhiều lần, Phao-lô đã cố đi đến nơi nào đó, ông nghĩ, “Đó là nơi tôi có thể tổ

chức buổi nhóm lớn,” nhưng Thánh Linh cấm ông. Vậy thì, điều đó chứng tỏ rõ ràng Phao-lô là người tù không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Một người tù cho Đức Chúa Jêsus Christ, bị hãm ép với Lời Ngài, bởi Thánh Linh! Ô! Tôi thích thế. Ừ-m.

⁹⁷ Ông đã bị trói buộc. Ông bị trói buộc bởi một cái xích, và bởi cái cùm yêu thương, để làm theo ý chỉ của Đức Chúa Trời, và chỉ thế thôi. Ông là một người tù. Ông đã ở trong cái cùm yêu thương. Ông đã ở trong cái ách với Đấng Christ. Ông có thể không mang ách với điều gì khác. Ông được mang ách với Ngài. Và Đấng Lãnh Đạo đi đâu, ông phải đi đó. Bất kể đồng cỏ xanh tươi thế nào, ở đây phía bên *này* hay phía *kia*, ông phải đi theo con đường Đấng Lãnh Đạo đi và cái ách đi.

⁹⁸ Ồ, tối nay, nếu chúng ta, như Đền tạm Branham, có thể chỉ trở nên những người tù; với bản thể ích kỷ của chính chúng ta, với tham vọng riêng của chúng ta, để chúng ta có thể hoàn toàn đầu phục chính mình và mang ách với Ngài, cho dù những người thế gian nghĩ gì đi nữa, những người còn lại của thế gian làm gì đi nữa. Chúng ta được mang ách với cái cùm yêu thương. Chúng ta là những người tù. “Chân tôi bị mang ách cho Đấng Christ, nó sẽ không nhảy nhót. Mắt tôi bị mang ách trong tình yêu với Đấng Christ, đến nỗi tôi, khi tôi thấy vũ thoát y hiện đại này trên đường phố, Nó khiến tôi quay đầu đi. Lòng—lòng tôi bị mang ách trong tình yêu với Ngài, đến nỗi, tôi không thể có tình yêu dành cho thế gian này nữa. Ý chí tôi thật mang ách với Ngài, đến nỗi tôi thậm chí không biết tham vọng của tôi là gì. Chỉ, ‘Ngài đi đâu, con sẽ đi theo đó, Chúa ôi.’ Tôi sẽ là người tù.” Hiểu không?

⁹⁹ Phao-lô chính xác là một người tù. Ông không nói điều gì sai. Ông được đào tạo bởi Chúa Thánh Linh, một lần nữa, chờ đợi trên Lời. Vậy thì, ông được dạy dỗ một cách, nhưng—nhưng Đức Chúa Trời đã huấn luyện ông cách khác lúc ấy. Ông được Thánh Linh huấn luyện để chờ đợi Chúa, cho dù tham vọng của ông là gì đi nữa.

¹⁰⁰ Bây giờ tôi sẽ, bởi sự giúp đỡ của Chúa Thánh Linh, tỏ cho anh em thấy điều gì đó. Hiểu không? Bây giờ chúng ta hãy lấy vài trường hợp làm ví dụ chẳng hạn.

¹⁰¹ Ngày nọ, Phao-lô và Si-la, đi xuống phố trong một thành phố nào đó mà họ đang tổ chức buổi nhóm phục hưng. Và một bé gái, bị quỷ ám cứ đi theo người, kêu la phía sau ông. Và không nghi ngờ gì Phao-lô biết rằng ông là người có thẩm quyền, như một sứ đồ, để quở tà linh ra khỏi người nữ kia. Nhưng anh em để ý không? Ông đã chờ đợi, ngày này sang ngày khác, cho tới khi, đột nhiên, Chúa Thánh Linh nói với ông, phán, “Đây là lúc.”

¹⁰² Lúc ấy ông nói, “Hỡi tà linh, hãy ra khỏi nó.” Hiểu không? Ông biết chờ đợi Chúa.

¹⁰³ Và đó là chỗ rất nhiều người ngày hôm nay mang sự sỉ nhục đến trên Lời. Họ đi ra với một tham vọng. Bao nhiêu buổi nhóm phục hưng bị ngừng lại hoàn toàn bởi vì một sự việc như thế, bởi vì nhà truyền bá Phúc âm không chờ đợi để thấy điều Chúa phải nói! Một số người nói, “Hãy đi qua đây,” và họ—họ đi ngay lúc ấy bởi vì hội—hội đoàn nói, “Đi.” Còn Thánh Linh sẽ nói điều gì khác hẳn. Tuy nhiên, tham vọng của con người trở thành mục sư nhà nước, hay—hay điều gì khác, hoặc là trưởng lão nào đó, hay giám mục nào đó, hoặc điều gì đó sẽ lôi kéo người ấy, “Anh phải đi.” Và, tuy nhiên, người ấy biết rõ hơn. Chúa Thánh Linh phán, “Hãy đi ở đây.” Hiểu không? Người ấy bị mang ách với tổ chức của mình. Người ấy là một kẻ tù với tổ chức đó.

¹⁰⁴ Nhưng nếu người đó đã mang ách với Đấng Christ, thì người được Chúa Thánh Linh dẫn dắt. Người...?...Hiểu không? Người ấy, người ấy đã mang ách, một người tù. Những gì ai khác nói không quan trọng; nó là—nó là một—nó là một—một tiếng đồng kêu lên và chấp chỏa vang tiếng. Người ấy chỉ nghe Tiếng của Đức Chúa Trời, và người ấy chỉ nói khi Tiếng đó vang ra. Người không nói điều gì.

¹⁰⁵ Người nào đó nói, “Ồ, ồ, Anh Jones!” Anh Roberts, hay một số, những người vĩ đại này trong xứ sở chúng ta ngày hôm nay, giống như Tommy Hicks, hay—hay—hay là Oral Roberts, hay—hay Anh Tommy Osborn, một số những nhà truyền giảng Phúc âm vĩ đại ấy. Nếu người nào đó nói, “Này, hãy qua đây, Tommy. Anh là một người vĩ đại của Đức Chúa Trời.” (Hay Oral.) “Và tôi—tôi có một—một ông cậu đang nằm ở đây, mà bị—mà bị trói buộc.

Và ông—ông bị đau. Tôi muốn anh đi qua. Tôi tin anh có sức mạnh để chữa lành ông ấy.” Hiểu không?

Và có lẽ Chúa Thánh Linh sẽ phán với người, “Không phải bây giờ.”

¹⁰⁶ Song, tuy nhiên, với tình bạn của người đó, người ấy có bốn phạm đi với anh ta. Nếu không, thì trở nên kẻ thù của người đó. Người đó nói, “À, anh ấy đi tới *chỗ này chỗ kia*, chữa lành đứa bé đó hay thanh niên ấy. Tôi biết người ấy. Và tôi là bạn của người đó, trong nhiều năm, đây, và anh ấy không muốn đến chỗ tôi.”

¹⁰⁷ Nhưng nếu người ấy được Thánh Linh hăm ép không đi, tốt hơn người đừng đi, nếu đã mang ách với Đức Chúa Trời. Người yêu mến, bạn mình. Nhưng tốt hơn người được dẫn dắt bởi Chúa Thánh Linh để đi đến đó, bởi vì điều đó sẽ không tốt, dù sao đi nữa. Tôi kinh nghiệm điều đó rất nhiều lần.

¹⁰⁸ Nhưng Phao-lô cứ chờ đợi Thánh Linh phán bảo ông điều gì để làm. “Hãy chờ đợi Thánh Linh,” nói. Một đêm nọ, ông đứng giảng. Và ông bước ra ở đó. Ông thấy một người què. Và đột nhiên, Thánh Linh phán với ông, và ông nói, “Ta nhận biết...” Bằng cách nào? Giống như cách ông đã nhận biết họ sẽ bị đắm tàu, trên đảo. Hiểu không? “Ta nhận biết rằng người có đức tin để được lành. Hãy đứng dậy trên chân mình. Chúa Jêsus Christ chữa lành người.” Hiểu không? Đấy. Ông—ông đã... Ông đã mang ách. Ông có thể tổ chức đợt nhóm phục hưng một tuần lễ ở đó và không có điều gì xảy ra, nhưng ông đã chờ đợi Chúa Thánh Linh để nói. Hiểu không? Ông đã bị mang ách với sự chống đối đó.

¹⁰⁹ Vậy thì anh em nói, “Anh Branham à, anh đang lên án những gì anh đã nói hôm Chúa nhật, về anh đã chờ đợi luôn lúc này.”

¹¹⁰ Và, nhưng, anh em nên nhớ, đó là Chúa Thánh Linh đã phán bảo tôi ở trên đường đi lên đó, và nói, “Ta đang sai người trở lại với người đau ốm và bệnh tật.” Hiểu không? Chính là vâng theo Chúa Thánh Linh. Chắc chắn. Tôi không hành động cho tới khi Ngài bảo tôi làm điều đó. Tôi đang chờ đợi CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, cho tới khi tôi có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Vậy thì, điều đó khác hẳn. Hiểu không? Vậy thì, Nó, Điều đó khác hẳn. Vâng.

111 Ông đã chờ đợi Lời của Chúa. Ông được thúc giục trong Thánh Linh, để chỉ làm mệnh lệnh của Chúa Trời, rồi ông trở nên một người tù của Chúa Jêsus Christ. Thưa các bạn, ước gì chúng ta chỉ có thể trở nên những người tù!

112 Tôi biết trời nóng. Nhưng tôi—tôi muốn nhắc tên hai nhân vật nữa, nếu anh chị em muốn. Tôi có khoảng sáu hay tám người được viết ra đây. Nhưng tôi—tôi muốn gọi tên chỉ một hay hai nhân vật nữa.

113 Chúng ta hãy lấy tính cách của Mô-i-se. Ông được sanh ra là một người giải cứu. Và ông—ông—ông biết điều đó, rằng ông được sanh ra là một người giải cứu.

114 Nhưng trước khi tôi nói về Mô-i-se, tôi muốn trình bày điều này, rằng, Chúa Trời luôn luôn phải lấy người nào, mà sẽ hầu việc Ngài thực sự, là người tù của Ngài. Một người phải đầu phục mọi tham vọng mình có, mọi thứ mà người ấy có, mọi—mọi sự, đời sống mình, linh hồn, thân thể, ý chí, tham vọng, và mọi thứ khác, và trở nên một người hoàn toàn, một người tù cho Đấng Christ, Đấng là Lời, để hầu việc Đức Chúa Trời.

115 Anh em có thể phải bước đi trái ngược với óc phán đoán tốt hơn của anh em. Có lẽ, trong một tổ chức nào đó, anh em có thể nghĩ rằng họ có thể nâng anh em lên và cho anh em điều gì đó vĩ đại, để anh em có thể lóe lên. Nhưng anh em tự tìm thấy điều gì? Anh em thấy chính mình bị đánh bại, sau một thời gian ngắn, cho tới khi Đức Chúa Trời có thể kiếm được một người muốn trở nên một người tù cho Ngài.

116 Đức Chúa Trời đang tìm kiếm những người tù. Ngài luôn làm điều đó. Anh em có thể tìm kiếm nó qua Kinh Thánh. Một người phải là người tù cho Đấng Christ, chống lại bất cứ điều gì. Do đó, anh em không thể kết nối với bất cứ điều gì ngoài Đấng Christ; ngay cả với cha của anh em, mẹ của anh em, anh em của anh em, chị của anh em, chồng của chị em, vợ của anh em, bất cứ ai. Anh chị em chỉ liên kết với Đấng Christ, và chỉ Ngài, rồi Đức Chúa Trời mới có thể sử dụng anh chị em. Cho tới lúc ấy, anh chị em không thể.

¹¹⁷ Việc đi ra, đôi khi nói thô lỗ với dân sự. Hiểu không? Tôi—tôi đang cố gắng khiến anh em giảm bớt. Anh em phải có một chỗ khởi đầu, giống như đôi khi gọi ra những phụ nữ tóc ngắn và mặc những thứ này, mà cứ giữ và vẫn xưng mình là Cơ-đốc nhân. Nói, “Đó là chuyện nhỏ.”Ồ, anh chị em phải bắt đầu ở nơi nào đó. Vậy hãy bắt đầu ở ngay tại đó, với sự hiểu biết căn bản ABC của mình. Hiểu không? Và cắt bỏ đi những thứ thuộc về thế gian, dù thế nào đi nữa, và trở nên một người tù cho Đấng Christ. Và rồi cứ tiếp tục, cắt bỏ đi mọi thứ, cho tới khi rốt cuộc hàng ngũ cuối cùng bị cắt bỏ. Lúc ấy anh chị em là—anh chị em là...Anh chị em là người tù lúc ấy. Anh chị em trở nên ở trong sự kiểm giữ của Ngài. Ngài, Ngài có anh chị em trong sự kiểm soát của Ngài.

¹¹⁸ Vậy thì, Môi-se biết rằng ông được sanh ra là người giải cứu. Ông đã biết điều đó. Và anh em có để ý không, với tham vọng mà Môi-se đã có; biết mẹ của ông đã bảo ông ở nơi đó, khi bà là người vú nuôi của ông.

¹¹⁹ Không nghi ngờ gì, khi Môi-se được sanh ra còn bé, mẹ ông đã nói, “Con biết đấy, Môi-se à, khi...Cha của con, Am-ram, và mẹ đã cầu nguyện thường xuyên. Chúng ta biết, và thấy trong Lời, đã đến lúc cho một đấng giải cứu đến. Và chúng ta đã cầu nguyện, ‘Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, chúng con muốn thấy đấng giải cứu ấy.’ Đem nọ, Chúa đã phán bảo chúng ta, trong một khả tượng, rằng con sẽ được sanh ra, và con sẽ là đấng giải cứu ấy. Chúng ta không sợ mệnh lệnh của vua. Chúng ta không quan tâm đến điều vua nói. Thế thì, chúng ta biết con được sanh ra là người giải cứu. Vậy, hỡi Môi-se, chúng ta biết rằng mình không thể nuôi dưỡng con đang hoàng được.”

¹²⁰ Nào nên nhớ, họ đã xuống ở dưới đó, bốn trăm năm dưới Ai-cập. Hiểu không?

¹²¹ “Và chúng—chúng ta muốn cho con có được điều—điều tốt đó, sự giáo dục tốt, sự đào tạo tốt. Vì thế, ta đem con bỏ vào trong một chiếc rương nhỏ, và đặt con ra ngoài sông Nile. Và thật lạ làm sao, dòng nước đem cái rương nhỏ đó qua những cây sậy và bụi cây, và mang nó thẳng xuống, đi cách xa nhiều dặm, và chảy

ngay vào trong cung điện của Pha-ra-ôn, nơi con gái...con gái của Pha-ra-ôn ở, nơi hồ tắm của nàng. Và thật điều đó—mà mẹ biết rằng nàng cần một người đàn bà nuôi nấng con.”

¹²² Và trong thời ấy, dĩ nhiên, họ không có những cái chai sữa để nuôi em bé, vì thế nàng phải có một—một người vú nuôi. Vì vậy...

¹²³ “Rồi, Mi-ri-am, mẹ sai chị ấy xuống đó. Và, chị ấy đứng đó, và nói, ‘Tôi biết tôi có thể tìm người vú ở đâu,’ và đến kiếm mẹ. Và, Môi-se ơi, các cửa đều đóng lại hết. Con ơi, bây giờ con được mười sáu tuổi, và con sẽ là con trai của Pha-ra-ôn. Và ngày nào đó con sẽ là người giải cứu đem dân sự ra khỏi nơi này.”

¹²⁴ Tham vọng của Môi-se bắt đầu lớn lên. “Con sẽ học, mẹ à. Con sẽ học mọi thứ con có thể. Mẹ biết điều gì con sẽ làm không? Con sẽ học cách để trở thành một nhà quân sự, và con sẽ biết cách để đem dân sự này ra khỏi đây. Con sẽ là một đại tướng, một giám mục, vì thế con sẽ biết cách để điều đó được thực hiện. Và con sẽ—con sẽ thực hiện điều đó. Con sẽ có bằng Tiến sĩ Tâm lý học hay Tiến sĩ Văn học. Con sẽ làm điều đó.”

¹²⁵ Giống như “Cha Chiniquy,” nếu anh em đã đọc những quyển sách của ông. Được rồi. Ông “định giải cứu hết thảy những người Tin Lành,” anh em biết đấy, và chính ông, trở nên người giải cứu. Vì thế, linh mục vĩ đại này, cách đây nhiều năm, “Cha Chiniquy,” anh em nên kiểm quyển sách ấy và đọc nó. Người ta gọi ông là, “cha.” Ông chỉ là Anh Chiniquy, thế thôi. Chúng ta không gọi người nào là “cha,” như thế. Cho nên chúng ta thấy rằng—rằng chúng ta...Ông định đọc Kinh Thánh, để ông có thể đi ra ngoài đó và bác bỏ tôn giáo Tin Lành và làm cho hết thảy họ đều trở nên người Công giáo. Và rồi khi ông đọc Kinh Thánh, Chúa Thánh Linh giảng trên ông, và ông có Thánh Linh, và rồi—rồi ông trở nên một người trong họ.

¹²⁶ Vậy nên để ý điều này, rằng Môi-se đã có được mọi sự huấn luyện. Bởi vì, ông—ông đã biết. Ông rất thông minh, rất uyên thâm, rất trí thức! Cho đến nỗi, không có người nào...Ông có thể dạy cho những người Ê-díp-tô. Đến nỗi, ông có thể dạy cho những nhà tâm lý học của họ. Ông có thể dạy cho những—những tướng

lãnh của họ những gì về quân sự có thể có. Ông là con người vĩ đại. Và dân chúng sợ Môi-se, bởi vì sự vĩ đại của ông.Ồ, thật là một người học rộng phi thường! Chà! Ông là tổng giám mục, hay có lẽ giống như một giáo hoàng. Ông là một người vĩ đại. Và ông là một—một—một người đầy quyền lực. Và ông biết rằng mình được sanh ra để làm điều này, và đã huấn luyện, với tham vọng lớn, để làm điều đó.

¹²⁷ Giống như ngày hôm nay. Tôi không nói những người đó, được huấn luyện trong các trường này, tôi không nói rằng... Giống như họ ở ngoài miền Tây này hiện giờ, họ sắp xây dựng một trường thần học một trăm năm mươi triệu đô-la, đấy, Ngũ Tuần, một trường một—một trăm năm mươi triệu đô-la. Đối với tôi, đó nên là những nhà truyền giáo trên công trường thuộc linh. Hiểu không? Hiểu không? Hiểu không? Nhưng, bất kể là gì đi nữa, họ làm gì khi ra khỏi nơi đó? Họ là gì? Đám công tử bột Ricky. Hoàn toàn chính xác. Và thế thì đó là cách họ xuất thân. Luôn luôn vậy, những người còn lại của họ, và điều đó cũng giống như vậy. Hiểu không?

¹²⁸ Vậy thì chúng ta thấy, rằng, khi đó, Môi-se, có được mọi sự khôn ngoan của mình, còn ngày hôm nay, với tất cả sự học biết, làm nên những giám mục lớn và đại loại như vậy, những tham vọng to, lớn, chúng ta sẽ làm gì? Các tham vọng của chúng ta trở nên gần giống như những gì Môi-se đã có. Hiểu không?

¹²⁹ Đức Chúa Trời, trước khi Ngài có thể có được một người trong tay Ngài, Ngài phải lột bỏ mọi tham vọng của người ấy. Ngài phải lột bỏ hết mọi quá trình đào tạo của người đó.

¹³⁰ Ông đã đi ra, và ông giải cứu; ông giết một người Ê-díp-tô. Và ông, khi ông làm thế, ông thấy mình đã sai trật. Ông không thể làm điều đó. Không phải là cách đó. Và Đức Chúa Trời phải đưa ông vào trong đồng vắng, trong sa mạc, một nơi sa mạc.

¹³¹ Anh em để ý, hầu như lạ lùng, cách mà những người này, để Đức Chúa Trời ban sứ điệp cho họ. Ngài đem họ vào trong sa mạc.

¹³² Ngài đem Phao-lô vào sa mạc, để huấn luyện ông, nói với ông tất cả khả tượng quan trọng này là gì, vào trong sa mạc. “Hãy

đi ra đến một sa mạc nào đó.” Và ông đã ở lại đó cho tới khi Đức Chúa Trời bày tỏ điều gì phải làm.

¹³³ Và thời của Môi-se, Ngài đem ông ra trong một sa mạc. Giữ ông ở ngoài đó trong bốn mươi năm, và lột bỏ mọi lý thuyết thần học của ông cùng mọi tham vọng của ông ra khỏi ông.Ồ, thật là thời gian tuyệt vời, để ông có thể nhìn lại và thấy sự thất bại của mình. Và thật chúng ta, tối hôm nay, nên làm giống như vậy, khi chúng ta thấy tham vọng của mình.

¹³⁴ Hãy nhìn xem chiến dịch chữa lành, và xem thử Chúa đã làm điều gì đó cách đây vài năm, để khởi đầu khôi phục lại sự chữa lành cho người đau, và vân vân.

¹³⁵ Mọi người, mọi tổ chức, là bởi vì Nó không đi vào trong tổ chức của họ, họ phải có cho họ một người chữa lành. Còn chúng ta đã làm gì? Chúng ta hãy nhìn lại một lát. Chúng ta đã làm giống như Môi-se đã làm. Chúng ta đi ra và cố hết sức để tạo ra loại phép lạ nào đó. “Tôi đã phát hiện một căn bệnh. Tôi—tôi—tôi có máu trong tay,” và tạo ra một phép lạ. Hiểu không? Và chúng ta đã có được điều gì? Một số người trong những trạng thái rất căng thẳng như vậy, đã suy sụp và trở nên những người say sưa thường xuyên, thần kinh suy nhược, và loạn trí. Và họ chuyển hướng mọi cách trở lại, trật tự từ mục tiêu Ngũ tuần, trở lại với việc lập nên những tổ chức và các thứ trở lại. Hiểu không?

¹³⁶ Chúng ta đã làm gì? Giết chết khoảng một người Ê-díp-tô. Đúng thế. Và chúng ta đã cố gắng. Chúng ta đã căng thẳng. Chúng ta đã trả giá. Chúng ta đã lao khổ, đi suốt đêm trường trong những buổi nhóm cầu nguyện, cho đến nỗi chúng ta nói không ra tiếng. Và—và cố chế tạo ra điều gì đó, điều gì đó có tiếng vang, và mọi loại hình này, rồi thấy nó hoàn toàn thất bại. Chúng ta cản trở lại với đồng vắng. Đúng. Vâng, thưa quý vị. Những sự rạn nứt và những sự tranh đấu. Tại sao không thật sự bỏ đi? Đó là những gì anh em nên làm, đấy, trở lại và từ bỏ. Tại sao, chúng ta đã làm việc giống như họ đã làm, giống như Môi-se đã làm. Điều đó chẳng ích lợi gì. Sau bốn mươi năm, ông tự thấy mình là người tù cho Lời của Đức Chúa Trời. Chúng ta cố gắng làm điều gì?

¹³⁷ Khi mà, Ôn phước lớn xuất hiện, và sự bày tỏ của tất cả những việc lớn này mà Đức Chúa Trời đã bảo cho chúng ta biết về: cách mà chúng ta được sanh lại như thế nào; và cách mà chúng ta nhận lãnh Thánh Linh; phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ; và tất cả những điều này ở đây.

¹³⁸ Anh chị em biết đấy, hồi anh chị em, thay vì ở lại sống với Lời, bị cầm cương với Nó, họ làm gì? Họ bắt đầu với thần học giáo phái của riêng họ, mà đã thất bại rồi, và cố tạo ra điều gì giống như Lễ thật.

¹³⁹ Tốt hơn tôi nên cắt đi ngay tại đó. Hiểu không? Tôi tin chắc anh chị em khá thông minh để biết tôi muốn nói điều gì. Hiểu không? Nhưng, ồ, hãy nhìn những gì nó đã làm. Hãy suy nghĩ về điều đó.

¹⁴⁰ Chúng ta có điều gì, tối nay? ngoài một—một—một đất nước đây những người tổ chức: những người mà chối bỏ Kinh Thánh của Đức Chúa Trời; những người mà sẽ gọi sự—sự—Sự Sống của Chúa Thánh Linh, rằng, “Đó là một—một sự thần giao cách cảm”; những người mà sẽ chối bỏ như vậy để đến trong giáo hội của họ; và họ sẽ không cho phép anh em nhắc đến một Lời về dòng giống của con rắn, sự an ninh Đời đời, và những việc của Chúa Thánh Linh đã bày tỏ và chứng minh là Lời. Tôi đã thách thức lần này đến lần khác, hãy đến chứng minh với tôi điều đó sai.

¹⁴¹ Họ đã có được điều gì? Sự việc mà giống như Luther đã có, những người còn lại của họ, đấy, đã giết một người Ê-díp-tô. Điều gì phải...Đó là gì? Có lẽ ông đã làm cho người nào đó bắt đầu... bỏ trốn cắp, hay có lẽ sống đảng hoàng với vợ mình. Nhưng anh em làm người đó thành ra loại người gì? Một thành viên giáo hội. “Hãy đến gia nhập với nhóm của chúng tôi.” Hiểu không?

¹⁴² Cái người đã chết hồi thối kia là điều duy nhất ông sẽ chỉ ngón tay vào, về sự thành công của mình, trong bốn mươi năm được đào tạo; một người Ê-díp-tô hồi thối đang nằm ở đó, thối rữa và chết.

¹⁴³ Đó gần như là cách nó xảy ra tối nay. Điều duy nhất chúng ta có thể hướng đến, với (cái gọi là) buổi nhóm phục hưng này đã trải qua, là một nhóm thuộc viên giáo hội thối nát không biết

gì về Đức Chúa Trời hơn một người Hottentot biết về kỵ sĩ Ai-cập. Đúng. Mà, muốn nói cho họ biết về Lời của Chúa Trời, họ nói, “Tôi không tin điều Đó.” Nói, “Tôi không quan tâm những gì anh nói, tôi không tin Nó.” Hiểu không? Hiểu không? Đó là điều kinh khủng phải hướng trở lại, vì mọi sự căng thẳng và tranh đấu cùng mọi thứ chúng ta có.

¹⁴⁴ Có lẽ chúng ta có thể hướng tới một trường học to lớn, nhưng nó chết. Chúng ta có thể hướng tới một tổ chức, nhưng nó chết. Nó hôi thối. Nó giống như việc trước tiên mà chúng ta phải lôi ra. “Giống như heo đã rửa sạch rồi lại lăn lóc trong vũng bùn, và chó liếm lại đồ nó đã mửa,” khi chúng ta quay lại. Một người Ê-díp-tô chết.

¹⁴⁵ Không nghi ngờ gì ngoài người nào đó nói, “Hỡi Môi-se, ồ, không phải ông không còn cảm xúc dành cho dân sự nữa sao? Ông được kêu gọi cho việc này.” Người nào đó mà biết Môi-se, và biết ông được kêu gọi cho việc đó. “Và không...Ông đã đánh mất tình cảm của dân sự sao?”

“Không, thưa ông.”

¹⁴⁶ “Thôi được, tại sao ông không đi ra, qua đó, để làm *điều này*? Và tại sao ông không ra ở đây, cố gắng làm *điều này*? Và tại sao ông không cứ tiếp tục với những người còn lại của họ?”

¹⁴⁷ Môi-se đã ở ngoài đó để bị lột trần, cho tới khi ông có một kinh nghiệm ở bụi gai cháy, mà tuyên bố Lời. “TA LÀ Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp. Và Ta nhớ lại lời hứa Ta. Và Ta giáng xuống để giải cứu họ. Ta sẽ sai người làm điều đó.” Chính là điều ấy.

¹⁴⁸ Ông đã thấy Lời, không phải tham vọng của dân sự hay ham muốn của dân sự. Thế thì ông đã trở nên thế nào? Ông không muốn đối diện với người Ê-díp-tô nữa. Ông không muốn đương đầu với sự việc này nữa. Nhưng ông trở nên một người tù. Amen. Bốn mươi năm chạy trốn, bị lột bỏ hết, nhưng rồi ông trở nên một người tù, ở bụi gai cháy, Môi-se đầy quyền năng với tất cả sự thông minh của mình. Kinh Thánh nói Môi-se là người tài năng trong lời nói hay trong việc làm, ở dưới Ê-díp-tô.

¹⁴⁹ Nhưng hãy xem những gì nhà thần học tài năng này đã làm trong sự Hiện diện của bụi gai cháy. Ông chỉ xưng nhận sự bất tài của mình. Khi ông thấy mục đích thật của Đức Chúa Trời, ông xưng nhận mình bất tài để làm điều đó. Tuy nhiên, ông đã được huấn luyện về mọi hệ thống thần học mà họ có thể cho ông, huấn luyện ông trong trường tốt nhất của họ. Song, tuy nhiên, ông có thể làm gì khi...Trụ Lửa đó ở trong bụi cây? Nói, “Tôi không thể nói chuyện với Ngài. Chúa ôi, tôi là ai, mà tôi sẽ đi?” Hiểu không?

¹⁵⁰ “Hãy cởi giày ngươi ra, hỡi Mô-i-se. Ta muốn nói chuyện với ngươi. Hãy lột trần ngươi, thậm chí cởi luôn giày ngươi. Ngươi—ngươi hoàn toàn trần trụi trên đất trở lại. Ta muốn nói chuyện với ngươi.”

¹⁵¹ Thậm chí không thể nói chuyện. Cuối cùng, một người tù được chọn lựa, một tiên tri được chọn, giống như Phao-lô được chọn. Mô-i-se được chọn, làm người giải cứu. Và rồi, cuối cùng, Đức Chúa Trời đã có được đối tượng được chọn của Ngài làm một người tù cho Ngài. Ô, ha-lê-lu-gia! Ông có thể chỉ hành động khi Lời của Đức Chúa Trời vận hành trên ông. “Tôi sẽ nói Ai sai tôi đến?”

“ĐẮNG TA LÀ.”

“Tôi sẽ làm thế nào?”

“Ta sẽ ở cùng ngươi.”

¹⁵² “Vâng, lạy Chúa, đúng như Ngài phán. Có tôi đây.” Ô, chao ôi! Đó, ông là một người tù.

¹⁵³ Ông hành động chống lại suy nghĩ tốt hơn của mình. Bấy giờ, ông đã được huấn luyện để chỉ huy một đạo quân. “Hãy tuốt gươm, giơ lên! Quay đằng sau!” Huấn luyện để hành động, “Hỡi các xe ngựa, tất cả nghe lệnh! Tuốt gươm ra, tiến lên! Tấn công!” Đó là cách ông cai quản nó. Đó là việc ông được huấn luyện.

Nhưng ông nói, “Tôi sẽ dùng cái gì?”

Phán, “Ngươi có cái gì trong tay?”

¹⁵⁴ “Một cây gậy.” Đôi khi Đức Chúa Trời làm những việc rất lỗ bịch, với tâm trí con người. Hiểu không? Có một cây gậy trong tay. Râu tóc dài. Tám mươi tuổi. Vợ ông ngồi trên lưng con lừa;

bồng con bên hông. Cánh tay khằng khiêu, nhỏ bé của ông buông thõng; một cây gậy. Chỉ có đầu ông ngẩng lên, vì ông có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Tại sao? Cuối cùng ông đã neo chặt.

155 Ông là một người tù. “Tôi sẽ chỉ hành động khi Lời vận hành tôi. Tôi sẽ chỉ nói nơi nào Lời nói.”

“Ông đang đi đâu?”

156 “Tôi có một sứ mệnh: đứng trước Pha-ra-ôn và tỏ cho ông ấy thấy, bằng cây gậy này, rằng Đức Chúa Trời đã sai tôi.” A-men.

“Ông định làm gì sau đó?”

“Ngài sẽ cho biết việc tiếp theo, sau khi tôi làm điều này.”

157 Anh em đấy. Anh em chỉ có một việc phải làm, bước trước tiên, tối nay: đầu phục, trở nên một người tù. Đừng nghĩ về chính mình hay điều gì khác. Hãy trở nên một người tù.

158 Môi-se trở nên một người tù, thú nhận thậm chí ông không thể nói chuyện được. Cuối cùng, khi Đức Chúa Trời có được ông trong tay Ngài, ông chỉ có thể hành động nơi Đức Chúa Trời hành động. Nơi đó, Ngài bảo ông về Lời. Ông biết đó là Lời, thì chính ông phục tùng với Lời. Và Thánh Linh ở đó, Đức Chúa Trời, đã cầm cương Môi-se với ý chỉ của Ngài.

159 Ngài cũng làm giống như vậy với Phao-lô. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ngài đã cầm cương Phao-lô; người Do-thái nhỏ bé, mũi quặp, châm biếm, ồ, với bằng Tiến sĩ Triết học và Tiến sĩ Văn học đã viết tất cả qua ông. Nhưng Ngài phán, “Ta sẽ tỏ cho người thấy người sẽ chịu khổ vì Lời.” Hiểu không? Và ông...

160 Và rồi Phao-lô ngồi đó và thấy Lời, và thấy rằng đó là Chúa Jêsus, rồi ông đưa tay lên và trở nên gắn chặt vào Ngài. Tình yêu của Đức Chúa Trời gắn chặt ông vào Lời. “Người sẽ làm chứng Danh Ta trước dân Ngoại.” Ở đó ông đã hành động.

161 “Hỡi Môi-se, TA LÀ Đức Chúa Trời của tổ phụ ngươi. TA LÀ Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Y-sác, và của Gia-cốp. Ta nhớ lại Ta đã hứa với họ, và thì giờ của lời hứa đã gần. Ta thấy sự đau đớn của dân Ta. Ta nhớ lời hứa Ta. Và Ta giáng xuống để cầm cương ngươi. Người biết những gì Lời đã phán. Ta sai ngươi đi xuống

đó, sai người với năng quyền, để đi xuống đó và giải cứu dân Ta. Và hãy cầm lấy gậy đó trong tay người, như một lời chứng, vì người đã thấy phép lạ được làm bởi nó.” Giống như Đa-vít, với cái trình ném đá. Hiểu không?

¹⁶² Bị tra cương vào, chính ông, và ông đi xuống. Cuối cùng, Đức Chúa Trời đã có một người đầu phục Ngài, để Ngài thắng yên cương, và không thể hành động cho tới khi Lời của Đức Chúa Trời vận hành trên người đó. Ước gì dân sự thật muốn làm đó, ngày hôm nay! Thế thì, ông là người tù của Ngài, một người tù của tình yêu thương, mang ách trong sự trói buộc yêu thương, với—với Đức Chúa Trời, như Phao-lô đã bị mang ách trong sự trói buộc của tình yêu với Đức Chúa Trời.

¹⁶³ Giống như Phao-lô, cả hai đều được huấn luyện cùng một cách. Môi-se được huấn luyện, anh em biết đấy, để giải cứu dân Y-sơ-ra-ên bằng quyền lực quân sự. Phao-lô đã huấn luyện để đem họ ra khỏi bàn tay của người La-mã và cho họ được tự do, bởi quyền lực giáo hội lớn của ông trong thế gian thời đó. Những trường huấn luyện lớn, đến dưới Ga-ma-li-ên.

¹⁶⁴ Và cả hai đều đi tới đồng vắng; trở lại là những con người khác hẳn. Cả hai người đều thấy Trụ Lửa. Và cả hai đều là tiên tri. Đúng không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Cả hai người, đều là tiên tri. Và cả hai được nói chuyện với Trụ Lửa, hoàn toàn chính xác, đến như một người giải cứu. Họ đấy; đi tới một sa mạc. Rời khỏi nhà cửa của họ và đi tới sa mạc, để tìm thấy. Để lại người thân và mọi thứ, để tìm thấy ý chỉ của Đức Chúa Trời. Hiểu không?

¹⁶⁵ Họ được huấn luyện trong cùng một cách; Đức Chúa Trời đã thay đổi họ thành người khác. Và họ phải trở nên một người tù hoàn toàn, để không hành động trong cách mà họ muốn hành động, nhưng hành động trong cách mà Đức Chúa Trời muốn họ hành động. Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

¹⁶⁶ Chúng ta còn mười phút nữa, để làm những điều này phải không? [Anh Neville nói, “A-men.”—Bt.]

167 Tôi sẽ nói thật nhanh tới nhân vật khác. Tôi thấy một nhân vật trước tôi giờ này. Ông tên là Giô-sép. Ông là người con được chọn. Ông là hình bóng hoàn hảo về Chúa Jêsus Christ. Ông được sanh ra là một tiên tri. Ông cũng là một tiên tri. Hiểu không? Và bây giờ ông có thể thấy khải tượng. Và tuy nhiên khi ấy ông còn là cậu bé, ông đã thấy một khải tượng về chính mình đang ngồi trên ngai, và anh em ông cúi xuống trước ông. Hiểu không? Nhưng hãy xem. Ông trở nên... Ông cảm thấy giống như một người vĩ đại. Hiểu không? Hết thấy họ...

168 Nhưng Đức Chúa Trời đã phải làm điều gì? Ngài làm cũng giống như Ngài đã làm với những người còn lại của họ. Bởi vì, Mô-i-se là một người giải cứu, Phao-lô là một người giải cứu, và bây giờ Giô-sép là một người giải cứu. Ông đã cứu dân mình ra khỏi nạn đói.

169 Đức Chúa Trời phải làm gì với ông? Đưa ông vào trong tù, đưa ông đi thẳng vào tù. Vâng, thưa quý vị. Hãy nhớ, ông đã bị anh em mình bán, cho một người Ê-díp-tô. Và họ đã bán ông cho Phô-ti-pha. Và Phô-ti-pha cho ông một chút tự do, và, việc trước tiên anh em biết, điều đó bị lấy khỏi ông. Và ở đó ông ngồi trong tù, khóc, khóc. Đức Chúa Trời phải lột bỏ nó.

170 Bây giờ để ý. Nhưng, luôn mọi lúc, tôi tin, ông, trong tù đó, ông có thể nhớ rằng khải tượng đã nói rằng ông sẽ ngồi trên ngai, và anh em của ông sẽ cúi lạy trước ông, bởi vì ông biết rằng sự ban cho của mình đến từ Đức Chúa Trời. Và ông biết rằng nó phải ứng nghiệm.

171 Nếu như chúng ta có thể giữ được điều đó trong tâm trí mình, và theo Lời của Đức Chúa Trời, rằng trong những ngày sau rốt này Ngài sẽ có một Hội Thánh, Ngài sẽ có một dân. Và những điều này mà Ngài đã hứa, Ngài sẽ làm chúng. Ngài phán Ngài sẽ làm, và chúng ta đang sống trong thời đó. Chúng ta ở đó. Ngài chỉ đang cố làm cho chúng ta trở nên những người tù thật sự lúc này, giam mình với Ngài.

172 Anh em đã nghe bài hát xưa đó anh em hát, “Và rồi tôi là người tù với Đức Chúa Trời” không? Tôi muốn được giam mình trong Đức Chúa Trời. Bây giờ, đó là nơi tôi nghĩ về điều này. Được

giam mình với Đức Chúa Trời, không điều gì khác, và anh em chỉ hành động khi Đức Chúa Trời nói hành động. Anh em chỉ làm khi Đức Chúa Trời phán bảo làm, đấy, thế thì anh em giam mình với Đức Chúa Trời.

¹⁷³ Bây giờ nên nhớ, ông đang suy nghĩ. Ông cũng trở nên một sự thất bại hoàn toàn, với chính mình. Tất cả điều mà ông biết, tất cả việc mà ông hiểu, và mọi thứ, ông trở nên thất bại hoàn toàn. Nó không có tác dụng. Ông bị đặt dưới một tình huống mà không người nào muốn nghe ông. Ông là một người tù. Hiểu không? Ông bị đưa vào tình trạng, mà người không tin sẽ không tin. Anh em hiểu điều tôi muốn nói không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chức vụ của ông không có tác dụng. Dân sự quay đầu với ông. Họ không muốn để ý đến ông trong tù. Chức vụ của ông có ích lợi gì? Ông có thể đứng trước những thanh chắn trong tù và giảng cho họ; họ sẽ bước xuống đường phố. Hiểu không? Nhưng ông trở nên là người tù. Và Đức Chúa Trời giữ ông, là một người tù, cho đến khi bánh xe lăn đúng đường. Ngài phán, “Đây là người của Ta.” Tuyệt vời! Thất bại hoàn toàn!

¹⁷⁴ Cuối cùng, Đức Chúa Trời đã đến với ông trong tù. Giống như Phao-lô, giống như tất cả những người còn lại, Ngài đã đến với ông. Và Ngài sử dụng ân tứ mà Ngài đã ban cho ông, đem ông ra khỏi nơi đó. Đúng thế. Ngài mang ông khỏi tù ngục của ông. Ông đã làm gì? Ngay khi Ngài mang ông khỏi tù ngục của ông, ông được vua ban cho quyền phép, vua của ông, được ngồi kế bên, phía dưới nhà vua. Ông được mang khỏi nhà tù và ban cho quyền phép; đến nỗi, hễ điều gì ông nói, ắt phải xảy ra. A-men.

¹⁷⁵ Ở trong tù, ông luôn luôn nhớ, ông được sanh ra vì một mục đích. Ông sẽ ngồi trên ngôi bên cạnh một vua. Tất cả những người còn lại trong họ sẽ cúi đầu quỳ gối trước ông. Khải tượng của ông đã bảo cho ông biết vậy. A-men. Nhưng trước khi khải tượng của ông có thể được ứng nghiệm hoàn toàn, ông phải trở nên một người tù. A-men. Và rồi ông trở nên một nhà cai trị. Và khi ông đến từ nhà tù của mình, và trở nên một người tù của Lời Đức Chúa Trời, đến nỗi ông chỉ có thể nói những gì Đức Chúa

Trời đặt vào miệng của ông để nói, thì Đức Chúa Trời hành động qua ông.

¹⁷⁶ Để ý, Môi-se ấy có quyền năng để trói buộc các hoàng tử của Pha-ra-ôn, bằng ý riêng của mình. “Nếu người nói với núi này, ‘Hãy dời đi.’” Ông đã có quyền năng để trói buộc các hoàng tử của Pha-ra-ôn. Dù họ có là chấp sự, hay là các trưởng lão, hoặc họ là những—những người đại diện nhà nước hoặc bất kể là gì đi nữa. Ông nói, “Ta buộc người,” và họ bị trói buộc. Chính là thế. Ông có thể làm điều đó bằng lời của chính ông, bằng sự vui thích riêng của ông. A-men. Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!

Ồ, tôi chỉ còn khoảng ba phút nữa, vì vậy tôi giữ lời mình.

¹⁷⁷ Vậy thì chúng ta thấy, rằng ông—ông trở nên một người tù cho Đức Chúa Trời, từ một người tù với thế gian. Từ...Phao-lô, cùng cách ấy. Và Môi-se, cũng cách ấy, từ một người tù với những ý riêng của mình, tới một người tù với Đức Chúa Trời. Và khi ông ra khỏi, ông có quyền năng của Đức Chúa Trời. Và khi ông trở thành Phao-lô...Khi sự suy nghĩ cũ, về Môi-se, ông đã đầu phục và lột bỏ nó, ông trở nên một người tù cho Lời của Đấng Christ. Chỉ có thể hành động nơi nào mà...

“Anh nói, ‘Đấng Christ’ à?”

¹⁷⁸ “Người đã coi sự sỉ nhục của Đấng Christ quý hơn châu báu của xứ Ê-díp-tô đó.” Vì thế ông là người tù cho Đấng Christ, giống như Phao-lô.

¹⁷⁹ Hãy nhớ, cả ba người đều là tiên tri. Hiểu không? Và họ phải bị lột bỏ hết ý riêng của họ, để trở nên một người tù cho ý chỉ và đường lối của Đức Chúa Trời.

¹⁸⁰ Rồi chúng ta nên nhớ, bây giờ, rằng ông có quyền năng để trói buộc, bằng lời của chính ông. Ông có quyền năng để mở, bằng lời của chính ông. Ông có thể nói, “Ta mở cho người, trong danh của vua ta.” A-men. Pha-ra-ôn đã làm cho Giô-sép là con mình.

¹⁸¹ Đấng Christ làm cho những người tù của tình yêu thương của Ngài, là con Ngài. Và Ngài ban cho họ quyền năng, giống như Ngài đã có. Phúc âm Giăng 14:12, “Kể nào tin Ta,” đây, “cũng

sẽ làm việc Ta làm. Lại cũng sẽ làm việc lớn hơn nữa.” Vậy thì người tù của tình yêu thương Đấng Christ được trao quyền hành bởi Vua mình, là Đấng Christ. A-men. “Và quả thật Ta nói cùng các người, nếu các người nói với núi này, ‘Hãy dời đi,’ mà không nghi ngờ trong lòng, nhưng tin rằng điều người đã nói sẽ ứng nghiệm, thì các người sẽ có được điều các người đã nói. Nếu các người cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người; nếu các người mang ách với Ta,” bởi vì Ngài và Lời Ngài thì giống nhau. “Ban đầu có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời. Lời đã trở nên xác thịt ở giữa chúng ta. Hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi! Nếu các người ở trong Ta,” không ở trong *đây* và *đó*. “Ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người; hãy cầu xin điều các người muốn, hay nói điều các người muốn, điều đó sẽ được thành cho các người.” Ông có quyền năng.

¹⁸² Để ý, trước khi ông đi ra, ông phải được lấy ra và cạo sạch. Một vài điều phải cạo hết trước khi ông có thể gặp vua mình. Hiểu không?

¹⁸³ Ồ, Đức Chúa Trời đôi khi đem dân Ngài ra như thế, và cạo sạch đi một vài ý riêng của họ, chỉ cho họ thấy rằng họ không thể làm đúng những gì họ muốn làm. Anh em biết tôi muốn nói gì. Họ không—họ không ở trong sự tự do để làm những gì họ muốn làm. Trước khi họ có thể đến trong quyền năng trọn vẹn và là một nô lệ tình yêu với Đấng Christ, họ phải được cạo sạch và rồi được trình diện. Đôi khi Ngài đem họ tới đồng vắng, để làm điều đó, để cạo sạch họ. Và rồi mang họ ra, trở thành người được xức dầu, làm trọn mục đích mà Ngài đã định trước cho họ. Hiểu điều tôi muốn nói không?

Thưa anh em, chúng ta ở vào kỳ cuối cùng.

¹⁸⁴ Nên nhớ, hết thấy những lần khác, những gì Ngài đã làm. Ngài luôn luôn phải lấy một người và làm cho người đó trở thành một người tù cho Ngài, từ bỏ bản thân người đó. Người đó phải từ bỏ mọi sự mà người biết, quên đi mọi thứ mà mình đã được đào tạo, mọi sự, để biết ý chỉ của Đức Chúa Trời, và đi theo Đức Chúa Trời.

185 Người đó không thể đi theo bất cứ điều gì người đó phải làm, và Đức Chúa Trời, cùng một lúc. Điều đó quá trái ngược, với nhau. Anh em không thể đi tới phương đông và phương tây cùng một lúc. Anh em không thể đi bên phải và bên trái cùng một lúc. Anh em không thể làm điều đúng và sai cùng một lúc. Anh em không thể đi theo con người và đồng thời đi theo Đức Chúa Trời. Không, thưa quý vị. Quý vị đi theo Đức Chúa Trời hoặc đi theo con người.

186 Vậy, thế thì, nếu anh em đang đi theo Đức Chúa Trời và đầu phục chính mình với Đức Chúa Trời, thì anh em trở nên một người tù cho Đức Chúa Trời đó, cho Lời đó, cho ý chỉ đó. Cho dù ai khác nói điều gì đi nữa, anh em trở nên một—một người tù với Điều đó.

187 Hãy lắng nghe. Chúng ta ở vào kỳ cuối cùng. Và tôi muốn nói điều này với lòng sùng kính và sự tôn trọng, khi hai phút cuối đang trôi qua. Nhìn xem. Điều mà Đức Chúa Trời, theo quan điểm của tôi, sẽ làm và phải làm, và sẽ làm trong ngày sau rốt này, là tìm thấy một công cụ cho mùa gặt. Ngài phải tìm thấy một công cụ, để đập lúa trên nền nhà. Bất cứ nông dân nào, khi đến mùa gặt của mình, người đó phải có một công cụ để làm với nó; chắc chắn, người đó phải có một cái liềm hay cái gì đó, dụng cụ nào đó, để đập lúa. Và mùa gặt thì chín.

188 Đức Chúa Trời ôi, xin lấy chúng con vào trong tay Ngài. Làm cho chúng con thành đầy tớ bị trói buộc của tình yêu Ngài. Xin dùng chúng con làm công cụ, để mang lại sự nhận biết với trái đất đầy tội lỗi, bị nguyên rủa này mà chúng con đang sống ngày hôm nay, rằng Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

189 Cho chính con, Chúa ôi, xin để con là một người tù. Nếu hết thấy anh em của con ngoảnh mặt với con, nếu hết thấy bạn bè con quay bỏ con, con muốn là một người tù của Chúa Jêsus Christ và Lời Ngài, để con có thể được cầm cương với Lời Ngài, bởi Thánh Linh, để thấy Thánh Linh làm cho Lời của Đức Chúa Trời được xác nhận bằng những việc giống như vậy mà Ngài phán sẽ được thực hiện. Con muốn là một người tù của Chúa Jêsus Christ.

Xin chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁹⁰ Tôi tự hỏi, tối nay, với đầu chúng ta cúi xuống, nếu tham vọng đó mà chúng ta có, về điều gì khác, hay có lẽ về điều gì mà chúng ta có thể suy nghĩ, là một việc ích kỷ, không biết chúng ta có thể thật sự quăng hết điều đó không.

¹⁹¹ Tôi không biết có thanh niên nào đó ở đây, tối nay, nhìn chung quanh, nói, “Tôi sẽ làm thế, khi tôi lớn, tôi chắc chắn sẽ là người *như vậy-như vậy*.” Không biết các bạn có thể cảm thấy ý chỉ của Đức Chúa Trời hành động trong đời sống mình không, và nói, “Không, không. Ừ-m. Tôi—tôi... Tham vọng của tôi đã mất hiện giờ. Vì trong vài ngày qua, Chúa Thánh Linh đã phán với tôi. Tôi—tôi—tôi—tôi muốn đầu phục Đức Chúa Trời, làm một công cụ đập lúa của thời sau rốt này.”

¹⁹² Thiếu nữ nào đó mà có thể có tham vọng trở thành một quý bà tốt đẹp, hay—hay có lẽ là quý cô xinh đẹp, hoặc có lẽ ngày nào đó muốn trở thành một ngôi sao Hollywood, tôi—tôi không biết quý chị em có muốn đầu phục tham vọng mình trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời và Lời Ngài, nghe sự kêu gọi của Đức Chúa Trời trong đời sống riêng tư của mình chẳng. Đức Chúa Trời biết các bạn là ai.

¹⁹³ Tôi tự hỏi có mục sư nào ẩn mình, hay một đầy tớ nào, hoặc một công nhân ở nơi nào đó trong nhà thờ không. Tôi chỉ đến nơi đây, thỉnh thoảng. Tôi—tôi không biết một phần ba những người đang ngồi ở đây, tối nay, nhưng tôi...nhóm ít người này mà ở đây. Tôi tự hỏi có một người như vậy không, mà quý vị có thể muốn nói, “Tôi không quan tâm đến điều gì người nào nói. Tôi là nô lệ của Đức Chúa Trời giờ này. Tôi—tôi—tôi sẽ giảng Lời Ngài, bất kể điều gì. Tôi không quan tâm đến, cho dù tổ chức của—của tôi đuổi tôi ra ngoài, tôi vẫn sẽ ở lại với Lời ấy. Tôi—tôi sẽ làm điều đó. Ý của tôi là ý của Đức Chúa Trời. Ý của Chúa là ý của tôi. Tôi sẽ là một người tù cho Chúa Jêsus Christ. Bởi ân điển và sự vừa giúp của Ngài, tôi sẽ làm điều đó.”

¹⁹⁴ Hãy suy nghĩ về điều đó, trong khi chúng ta cúi đầu. Bao nhiêu anh chị em có tham vọng ấy, tối nay? Mời anh chị em giơ tay lên. Đó cũng là tham vọng của tôi. Tôi từ bỏ tất cả. Xin chúng

ta cúi đầu giờ này, hát chậm rãi nào, khi anh chị em suy gẫm điều đó giờ này, khi anh chị em cầu nguyện.

Con dâng cả thấy đây,
Con dâng cả thấy đây,
Dâng cả thấy cho Ngài, lạy Cứu Chúa phước
hạnh của con,
Con dâng cả thấy đây.
Con dâng...

¹⁹⁵ Anh chị em có thật sự muốn nói điều đó không? “Tôi muốn là một người tù. Tôi...Xin nhận lấy con, Chúa ôi. Xin đem con xuống nhà Người Thợ Gốm, tối nay. Xin đập nát con, và hun đúc con trở lại, ở dưới đây.”

...cho Ngài, lạy Cứu Chúa phước hạnh của con,
Con dâng cả thấy đây.

¹⁹⁶ Lạy Cha Thiên thượng, như bài hát còn tiếp tục đàn, con nghĩ nó thích hợp nhất trong thì giờ này, mà con—con muốn đưa vào trong bài hát và trò chuyện với Ngài một lát. Như nhiều người đang nghĩ, “Con dâng hết thấy,” Cha ôi, xin cho chúng con làm điều này, với giống như đây là cơ hội cuối cùng của chúng con để làm điều đó. Xin cho chúng con đến với lòng chân thành, đến với bàn tiệc của Chúa, như đã có, với áo được giặt sạch, linh hồn được thanh tẩy, ý chí được thanh tẩy, những tham vọng được tẩy sạch, để đầu phục hoàn toàn.

¹⁹⁷ Và xin để cho Đức Chúa Trời lấy Lời Ngài, buộc chúng con lại với nhau bằng Nó, Lời của Đức Chúa Trời. Và xin Chúa Thánh Linh nhận lấy chúng con giờ này, khi chúng con nghe cái ách kêu lách cách trong lòng chúng con, “Từ tối nay trở đi, Ta nhận lấy người tại lời người. Bây giờ đừng suy nghĩ theo ý riêng của người. Hãy suy nghĩ theo ý tưởng Ta. Hãy suy nghĩ theo ý Ta. Ta sẽ dẫn dắt người.” Chúa ôi, xin cho đó sẽ là kinh nghiệm cho mỗi người trong chúng con.

¹⁹⁸ Những người trẻ này đang ngồi ở đây; chồng và vợ; và một số người sắp đến sẽ là chồng và vợ. Những người lớn tuổi hơn đang ngồi ở đây, đó là các mục sư truyền đạo, đang đi trên con

đường. Và, lạy Chúa, đây là Anh Neville, con, đang trên đường đi lên chiếc thang. Những ngày của chúng con đang được đếm giờ này. Các bước của chúng con được bước cẩn thận hơn những gì chúng con đã làm. Chúng con nhìn xem mình bước ở đâu. Chúng con không vững chân, như chúng con đã từng có, nói về mặt thể chất. Song, Chúa ơi, khi chúng con thấy sự sống hay chết đó đang tàn phai dần, và không bước chân nào của chúng con chắc chắn mà không có Ngài nắm tay chúng con.

¹⁹⁹ Giờ này, lạy Chúa, xin nhận lấy chúng con, hồi Chúa? Xin nhận lấy tấm lòng và ý chí chúng con trong tay Ngài, và để chúng con trở nên những người tù, tối nay, cho Lời, cho Đấng Christ. Xin cho chúng con sống đời sống tin kính ở đây. Xin cho quý bà, quý cô trẻ tuổi này, quý ông trẻ tuổi, các thanh niên nam nữ, dâng đời sống mình, Chúa ôi. Và xin cho tham vọng của họ trở nên tham vọng hầu việc Chúa Jêsus Christ. Và xin cho chúng con trở nên một người tù của ân điển và ý định Thiêng liêng của Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

²⁰⁰ Đó là tất cả những gì con biết để làm, lạy Chúa. Những lời nói vụng về rời rạc này, và con—con tin rằng Chúa sẽ đặt chúng lại với nhau, cách đúng đắn. Bởi vì, thật nóng ở trong đây, và nhiều người muốn nghe, nhưng nó thật ấm áp. Và nhiều người phải về nhà và đi làm sáng sớm. Nhưng xin cho những hạt giống đó cứ nằm trong lòng họ, “một người tù.”

²⁰¹ Xin cho họ về nhà và nói với vợ mình, khi họ...trước khi họ sẵn sàng đi xuống và cầu nguyện, chiều nay, hay tối nay, bên cạnh giường, nhìn tới người khác, nói, “Em yêu quý, còn điều đó thì sao, tối nay? Chúng ta đã thật sự trở nên những người tù cho Đấng Christ và ý chỉ Ngài chưa, hay—hay chúng ta làm việc qua ý riêng của mình?”

²⁰² Xin cho những người đàn ông đàn bà trẻ tuổi, ở mọi nơi, đặc biệt là những người nghe Sứ điệp này, tối nay, tự hỏi mình câu hỏi giống như vậy, “Tôi đang muốn trở nên người tù, từ bỏ lối sống riêng của mình không?”

²⁰³ “Ai gìn giữ sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì có Ta mất sự sống mình thì sẽ tìm lại được.” Cha ôi, chúng con biết, đó là: trở

nên một người tù của Ngài, mất đi những tham vọng riêng của chúng con và những ham muốn riêng của chúng con, để tìm thấy ý Ngài, rồi chúng con có Sự sống Đời đời. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

²⁰⁴ Điều duy nhất con biết, là giao phó nó trong tay Ngài giờ này. Và nguyện xin nó trở nên đầy kết quả và sanh ra những công cụ lớn—lớn cho mùa gặt ngày sau rồi này, quý ông bà, anh chị em, đầu phục với ý chỉ hoàn toàn của Đức Chúa Trời, và trở nên những người tù của Chúa Jêsus Christ, với tình yêu Ngài, bị cùm bằng những cái cùm yêu thương Thiên liêng với Đấng Christ. Chúng con cầu xin trong Danh Ngài.

Con dâng cả thầy đây,

Chúng ta hãy đứng.

Con dâng cả thầy đây,

Dâng cả thầy cho Ngài, lạy...?...

²⁰⁵ Chúng ta cứ hát lại điều đó lần nữa, với mắt nhắm lại và tay giơ lên.

Con dâng cả thầy đây,

Con dâng cả thầy đây,

Dâng cả thầy cho Ngài, lạy Cứu Chúa phước
hạnh của con,

Con dâng cả thầy đây.

²⁰⁶ Giờ này, xin chúng ta cúi đầu, và trước khi hát bài hát kết thúc buổi nhóm, bài *Mang Danh Jêsus Với Anh*, tôi sẽ mời anh—anh em này ở đây...Tôi quên tên anh ấy. Người chị mà đã làm chứng về sự hiện thấy về bóng tối đến trên chị, đã được chữa lành. Và nên nhớ, nhìn lại phía sau, bức màn đó đã biến mất. Đức tin của chị đã làm điều đó. Mời anh cầu nguyện, chúng ta kết thúc buổi nhóm, thưa anh? Và cầu xin ơn phước của Chúa ở trên chúng ta.

MỘT NGƯỜI TÙ VIE63-0717

(A Prisoner)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Tư, ngày 17 tháng Bảy, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org